

KALNU EVANĢĒLIJS

IESKATS RADĪBAS BRĪNUMOS

Iekšējā vārdā saņēmis un uzrakstījis
JAKOBS LORBERS

SATURS

KALNU EVANĢĒLIJS	1
SATURS	2
GROSGLOKNERS JEB KALNU EVANĢĒLIJS	3
Ievads	3
Grosglokners jaunā gaismā	4
1. Grosglokners kā kalnu un zemju tēvs	5
2. Dzelzs rašanās un nozīme	8
3. Kalni kā gaisa strāvu regulētāji	9
4. Glečeru gaismas būtība un cēlonis	10
5. Garīgais un materiālais	13
6. Garu cīņa dabā	14
7. Dabas garu pazemošanas un audzināšanas veidi	16
8. Dabas garu labošanās ceļi	18
9. Kalnā kāpšanas garu modinošais iespaids	20
10. Kalni kā mīlestības sprediķu teicēji un kā gudrības pravieši	22
11. Dvēseles, prāta un iekšējās redzes stiprinājums kalnu pasaulē	24
12. Kalni kā Dievišķo atklāsmju vietas	27
13. Kalni kā mūsu iekšienes spogulis	29

Garīgums.lv

Tulkota no vācu valodas 6. izdevuma Rīgā, 2009. g.

Šo grāmatiņu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv

E-pasts: garigums@gmail.com

KALNU EVANĢĒLIJS

Ieskats radības brīnumos

GROSGLOKNERS JEB KALNU EVANĢĒLIJS

Iekšējā Vārdā saņēmis un pierakstījis Jakobs Lorbers

*Grosglokners — Austrijas Alpu augstākā virsotne. Latviski — Lielais zvanītājs.
Gaiziņš — Latvijas augstākā virsotne, nosaukums cēlies no Gais-zinis. — Izd.*

IEVADS

DZIRDĪET, TAD REDZIET UN UZZINIET!

^{000,01} Miļie bērni, ja jūs Man sekojat, tad sekojiet Man pilnīgi visā! Lai jums nekārojas ceļot pa dziļām ielejām, grāvjiem un plaisām, jo bieži tie ir pilni ar visādiem mošķiem, insektiem, netīru gaisu un nereti starp kaimiņiem ir ķildas, nesaticība, naidis, dažāda zaglība un savstarpēji lāsti. Nāciet labāk ar Mani uz kalniem un augstumiem! Te vienmēr jūs dzirdēsiet vai nu kādu kalna sprediķi vai pieredzēsiet apskaidrošanos, pieredzēsiet pabarošanu ar mazumiņu maizes vai izsitumu notīrīšanos, pieredzēsiet uzvaru pār visstiprākajiem kārdinājumiem, pamodināšanu no nāves un vēl daudz ko tādā garā, kas pagaidām jums liekas vēl neizteicams. Jā, ņemiet līdzi pat bērnus, un jūs pavisam skaidri pazīsiet pie viņiem kalnu svētību!

^{000,02} Ja kāds ir miesā vājš, lai nebaidās no svētītajiem kalniem, jo viņu kores apdveš dzīvības garu stiprinošā dvesma. Patiesi, uz kalniem un augstienēs apgrozās svētīgie pulki, viņi izgrezno smaržīgās kores ar Mūžīgās Mīlestības zelta puķēm! Ak, vēl šodien pārbaudiet, vai kalnu iedzīvotāji pamatīgi neapkauno ķīviņu pilnos ieleju, ciemu, tirgu un pilsētu strīdniekus! Tikai kalnos vēl mīt neapkaunota kristīgā viesmīlība. Savstarpēji iecietīgā vienprātība, kas nemājo dziļumu pilsētās, ielejās un gravās — to meklējiet tikai kalnos, tur ir tās mājas — kā starp augiem un dzīvniekiem, un ne reti arī starp cilvēkiem.

^{000,03} Ak, lieciet diviem ienaidniekiem uzkāpt līdz smaržīgajām alpu korēm, un bieži jūs pieredzēsiet, ka ienaidnieki apskaujas kā draugi. Vilks, šis plēsīgais zvērs, kas slāpst tikai pēc asinīm, ne reti kalnos meklē sev dziedinošu zālīti un šajā nodarbē pasaudzē blējošo aitiņu pulku.

^{000,04} Ak, atskatieties uz pirmajiem Zemes tēvu tēviem! Viņi dzīvoja kalnu augstienēs! No debesīs kāpjošā Sinaja Es devu Mozum svētās akmens plāksnes, uz kurām ar Mūžīgās Dzīvības zelta zīmēm bija uzzīmēti un dziļi iegravēti itin brīvie Likumi netīro dziļumu iedzīvotājiem.

^{000,05} Vairāk par visiem svētajiem kalniem Man jums nav jāstāsta, nav jāstāsta arī par redzētāju un Mana Mūžīgā Vārda sludinātāju skolu; ejiet tik biežāk kalnos un labprāt uzturieties tur, tur vienmēr jūs pieredzēsiet Svētā Tēva Mūžīgās Mīlestības Svētības pilnību. “Kulms”, kuru Es reiz jums esmu jau ieteicis, tam, kas uzkāps tā zaļojošajā virsotnē aiz mīlestības pret Mani, dos to pašu, ko reiz Tabora kalns deva Pēterim, Jēkabam un Manam Jānim. Taču dzirdiet, Es nesaku “vajag”, Es nesaku arī “vajadzētu”; Man — savam Meistaram un Tēvam lai seko tikai tas, kas to var un grib, tur viņš drīz uzzinās, kādēļ Es Debesu sprediķi tautai esmu teicis no kalna. Laiku jūs varat izvēlēties pēc patikas, tomēr labāk ir darīt to pēc iespējas ātrāk, to ievērojiet! Āmen, āmen, āmen!

GROSGLOKNERS JAUNĀ GAISMĀ

*Kādā tīrā, tīrā zemē, tur, kur tīri vēji pūš,
Mīlas, uzticības saitē tur, kur brāļi kopā iet,
Cauri mākoņiem tur laipni slejas drūmo pulku liecnieks;
Tas nes lielas, smagas nastas, upurus, kas augšupceļas.*

*Starp šiem daudziem lieciniekiem, mazo zemi greznojošiem,
Klusi cēlā klusēšanā lielais apjukumu rāda .
Daudzi zin šo liecinieku, valodas par viņu plašas,
Taču lai ar daudz to piemin, šeit tas neņems lielu vietu.*

*Cik viņš klinšains, cik viņš plosīts, un cik augstu gaisos ceļas,
Kāds tas savā pakājē skatāms, cik nes sniegu tas un ledu..
Tas šeit netiks tālāk pētīts. Taču tas, ko milzis vēstī,
To lai īsi atklājam šeit. Tad nu zini, Kas te jautā:*

*Kam der lieti šādi augstumi? — Tiem ir daudzi derīgi lietojumi:
Kad pūš ļaunumpilni gari, kad tie uzkarst savā naidā,
Draud ar uguni jūsu Zemei, iznīcināt uz tās grib visu,
Kad sava naida ugunsliemās jau daļu zāles tie vērtuši oglēs,*

*Redziet, te ar tūkstoš rokām tver augstais sargs ap sevi plaši,
Cieši un auksti bez kādas žēlastības visu stiķu pilno dzimumu;
“Aiz krāgas”, kā teikt mēdz, velk sev klāt tos no visām pusēm tā,
Ka pat pakustēties nav drosmes, ne arī kaut kur vairs plesties.*

*Kad visi ļaunie kārtības traucēkļi ir cieši pie sevis klāt pievilkti —
Kas tik bieži ir Zemi apmelojuši, kas tās vājprātu tikai vairojuši —
Tad no miera garu ordām tiek tie tā pa istam cieši satverti
Un pret ledu līdz trulumam slīpēti, līdz zūd kāre tiem tālāk slepkavot*

*Nu par sniegu un ledu pārvērsti, guļ tie uz zemes triljoniem
Kā augstieņu rota, vecum-pelēki, savos aukstajos valdnieku troņos.
Saskatiet tajā Grosglobknera nopelnu, redziet, kā dien viņš kārtībai!
Tādēļ viņa raupjais veidols, tādēļ viņa lielie augstumi.*

*Taču tikai tam viņš radīts, protams, nav nekādā ziņā —
Tik lai taisnu tiesu vestu ļauno garu nemier-ordām.
Tas, kas cits vēl viņā slēpjas, ko tas visu citu dara,
Tīks daudz plašāk jums te atsegts, tā derīgums gudri gaismots.*

Āmen.

I. GROSGLOKNERS KĀ KALNU UN ZEMJU TĒVS

001,01 Jums šķiet brīnišķīga labi izdevusies aina, cik majestātiski kāds kalnu ķēniņš, kurš ir nosaukts pat Grosglokneru, drosmīgi paceļ savu galvu no citu lielo brāļu vidus un savā ziņā skatās uz leju uz visām pusēm, kur atrodas viņa bērni, it kā iztektot no viņa. Taču vēl brīnišķīgāk tas jums liksies tad, kad Es, pēc labās kārtības, iesācis no mazākajām atvasēm, jūs uzvedīšu līdz viņam pašam.

001,02 Protams, jūs mazliet brīnīsieties, ja Es jums teikšu, ka šaipus Draves upes jūsu Štīrijā nav pat neviena pakalna, kas nebūtu šī kalnu tēva pēctecis. Taču lietai tas neskādē; beigās, summējot visas patiesības, būs redzams, cik daudz nepareizību mēs būsim izdarījuši, aprakstot šo jautājumu.

001,03 Un tad nu redziet: ja jūs uzkāpjat jūsu Šlosbergā vai tā sauktajā Rozenbergā, vai Platbušā vai Buhkogelā vai dodaties pilnīgi lejā līdz vējainā “Buehel” pēdējiem atzariem, Es jums saku: visos šajos kalnos, ieskaitot arī tos, kuros jūs jau esat uzkāpuši, jūs allaž joprojām turpināt kāpt Grosgloknera pakājē.

001,04 Kam būtu grūti tam ticēt, tas, lai ietu pa tuvāko kalnu ceļu, varētu savu ceļojumu uzsākt, piemēram, te no tuvākā Buhkogela, un visu laiku turēties uz kalna kores, kas gan nebūs visu laiku vienāda augstuma, tomēr visu laiku pietiekami augsta, lai to varētu atšķirt no ielejas, un šajā, bez šaubām, mazliet pagrūtā ceļojumā jau pēc vienas dienas gājuma viņš atrastos tajos Alpos, kas lielākoties atdala Štīriju no Kertnera zemes, un viņam nevajag neko citu, kā turpināt šo apgrūtināto ceļojumu pāri visiem Alpiem. Ja ceļotājs ir ar stiprām kājām, tad viņš var cerēt, ilgākais, pēc desmit dienu gājuma nonākt lielā tuvumā Grosglokneram, un viņam nebūtu bijis vajadzības šķērsot kādu dziļu ieleju.

001,05 Šis ceļojums tad viņu droši pārliecinās, ka jūsu Buhkogels kopā ar visiem citiem plaši izvērstajiem atzariem pavisam labi sader kopā ar šo kalnu tēvu. Bet, kas tādu diezgan apgrūtināto ceļojumu uzņemties negrib, tas lai ņem rokā kādu labu karti, kur viņš, protams, daudz ērtāk veiks nekļūdīgi šo pašu ceļojumu ar sava pirksta palīdzību, un viņš droši pārliecināsies par šeit teiktā pareizību.

001,06 Jā, — jūs teiktu, — tas viss varētu tā būt, jo pat Ziemeļpolam ir kopsakars ar Dienvidpolu, un tādā veidā, protams, arī Buhkogelam var būt sakars ar Grosglokneru. Bet kāda nozīme ir šādi kopsakarībai? Kā te ir saskatāms kāds Evanģēlijs?

001,07 Un Es jums saku — tikai mazliet pacietības, Mani bērniņi! Starp Buhkogelu un Grosglokneru ir telpas un lietu pietiekami, lai šajā telpā izkaisītu dažu labu sinepju graudiņu, kas te uzdīdzis, savus zarus un saknes aizdzīs tik tālu, cik mūsu lielais kalnu tēvs izpleš savas rokas un savus bērnus.

001,08 Te uzreiz rodas kāds jautājums un, proti — vai tam ir kāda nozīme, ka Grosglokners tur augšā paceļ savu galvu pār visiem kalniem un citā zemē kāds cits kalns, kas ir vēl augstāks par Grosglokneru, un kādā citā zemē to pašu dara vēl kāds trešais kalns, kas skatās pāri visiem citiem?

001,09 Te uz šo jautājumu Es atbildu pavisam īsi un saku tikai, ka tas visā nopietnībā ir ļoti svarīgi, jo no šādu kalnu izcilus stāvošajiem augstumiem dabiskajā, materiālajā nozīmē ir atkarīga ne tikai to zemju, uz kurām šie kalni atrodas, uzturēšana, bet arī veselu apkārtesošo pasaules daļu uzturēšana. Tā piemēram, Eiropu uztur trīs jums puslīdz nosauktie kalni, Āziju un Ameriku savukārt tie, kas tur atrodas.

001,10 Atbildot uz šo jautājumu, tūlīt rodas nākamais, jo jūs jautājat, kā tas ir iespējams.

001,11 Arī uz šo Es došu īsu atbildi, kas skan tā — tāpat kā ķermeņa dzīvība ir atkarīga no galvas, jo tad, kad tā tiek atdalīta no ķermeņa vai citādi stipri ievainota, tad izbeidzas arī visa pārējā ķermeņa dzīvība.

001,12 Pagaidām jums pietiek ar šo atbildi, jo tieši tāda ir arī šo kalnu attiecība pret pārējo zemi — kā galvas attiecība pret pārējo ķermeni. Lai gan dzīvība neiziet tieši no galvas, tad tomēr galva ir galvenais dabīgās dzīvības uzņēmējorgāns, no kurienes tad dzīvība, vadot visu ķermeni, aizplūst uz visām tā daļām. Cilvēka ķermenim ir vēl daudzas citas ekstremitātes, kuras var zaudēt, nezaudējot dzīvību, taču ķermeņa augstāko ekstremitāti nevar zaudēt un vienlaicīgi paturēt dzīvību.

001,13 Redziet, tieši tāpat ir ar mūsu augstākajiem kalniem. Jūs varētu mierīgi norakt visu Buhkogelu, jā, jūs drīkstētu ķerties klāt pat kādam augstākam kalnam, ja jums to gribētos un pietiktu tam spēka, bet, ja kādam būtu iespējams ķerties pie Grosgloknera un to nolīdzināt līdzīgi iepriekšminētajam Buhkogelam vai kādam citam kalnam, tad šis pasākums vis nebeigtos tik nesodīti kā Buhkogela vai kāda cita augstāka kalna nolīdzināšana. Jo šādas zemāku kalnu nolīdzināšanas neradītu gandrīz nekādas nevēlamas sekas, kamēr Grosgloknera nolīdzināšana tūlīt pārvērstu mūžīgā ziemā nepārredzami plašas zemes vai vismaz pārvērstu tās ļoti plašā ezerā.

001,14 Nu jūs atkal vaicāsi — kā tā? Kā tas ir iespējams?

001,15 Mazs piemērs darīs jums šo lietu tūlīt saprotamu.

001,16 Redziet — jūs zināt, ka asinis tek no ķermeņa uz galvu. Bet, kad galva tiek atdalīta no ķermeņa, ko dara asinis? Redziet, mums ir jau atbilde, jo jūs paši sakāt, ka asinis tūlīt iztecēs no asinsvadiem, izlīs pār ķermeni, asinsvadi un viss ķermenis sarausies, bet ķermenis nonāks drošā nāvē.

001,17 Tas pats notiek ar šādu kalnu, kas ir Zemes visvarenāko iekšējo ūdens avotu uzņēmējs — ar savu lielo masu tas nospiež šos avotus un caur savām porām ļauj uzkāpt tieši tik lielam ūdens daudzumam, cik ir nepieciešams plašu apkārtnes zemes apgābi apūdeņošanai. Iekšējo ūdeņu iztvaikojuma pārpalikumu šis kalns rūpīgi uzsūc no gaisa sevī atpakaļ. Lai šis šķidrums tik viegli no viņa neatrautos, kalns pārvērs to par pastāvīgu ledu un sniegu, un tieši šī iemesla dēļ tik reti to redz bez miglas un dūmakas.

001,18 Tas, ko dara viņš, mazākā mērā reizēm un vajadzības gadījumā ir jādara arī visiem tā bērniem un bērnu bērniem.

001,29 Kādēļ Es saku bērniem un bērnu bērniem? Vienkārši tādēļ, ka kalnu veidošanās laikā Zemes augstākie kalni bija pirmie, kuri tika veidoti, un tad no tiem saistītā kārtībā veidojās nākamie tādā veidā, kas jums jau ir pazīstams. Tikai jums nav jādodomā, ka šodien, piemēram, tika radīts Grosglokners, rit viņa bērni un parīt viņa bērnu bērni. Starp šiem veidošanās periodiem ir pagājuši gari laika periodi, kuri ne reti ir skaitāmi miljonos Zemes gadu, tā, ka vienā zemē praktiski neatradīsies divi kalni, kas būtu viena vecuma. To, ka Grosglokners pieder Zemes visvecākajiem kalniem, jūs varat spriest vispirms jau no tā, ka Es viņu saucu par “kalnu tēvu”, otrkārt, viņš ir daudzu zemju “galva” un treškārt, par to liecina tā akmens sastāvs, kas stipri atšķiras no viņa “bērnu un bērnu bērnu” sastāva.

001,20 Tāpat kā virzienā pret savu tēvu visi kalni pieņemas augstumā, tāpat šai virzienā tie pieņemas arī vecumā, un jo vairāk to virsotnes greznojas ar mūžīgo sniegu un ledu, jo tie kļūst cēlāki un nozīmīgāki. To ievērojiet labi, jo tālākais jums rādīs, cik daudzpusīgi svarīgs un nozīmīgs ir tikko jums teiktais. Tādēļ mēs neielaidīsimies garās blakusdiskusijās, bet tūlīt ķersimies pie galvenās lietas, un, proti, vispirms dabīgajā jeb materiālajā ziņā, tad — garīgajā, un beigās — evaņģēliskajā.

001,21 Ir daudz cilvēku, kas saka — man ir maigs paugurs, kas ir apstrādāts, atdzīvīnāts ar laukiem, pļavām, augļu dārziem, ar mežiem. Tas man ir nesalīdzināmi mīļāks nekā simts Grosglokneri.

001,22 No vienas puses šiem cilvēkiem ir taisnība, jo uz Grosgloknera mūžīgā sniega un ledus nevar iestādīt nekādu vīna dārzu, jā, pat ne visnozīmīgāko stādīņu, kā piemēram, cieto akmens ķērpī, kas arī te neaug.

001,23 Es jums jautāju — vai kalns ir jānovērtē tikai pēc tā veģetatīvā auglīguma? Ja runājam tikai par auglību, tad vispār jebkurš kalns kļūst lieks, jo uz līdzenuma strādāt ir taču acīmredzami vieglāk nekā uz jebkāda kalna. Arī jūsu pieredze rāda, ka līdzenumā viss izdodas īsti labi. Tādēļ nav gudri vērtēt kalnu pēc veģetatīvās auglības pazīmes. Šī auglība nav kalnu eksistences priekšnoteikums, tas jautājums griežas ap pavisam citu asi. Tiem, kas savu auglīgo pakalnu ciena daudz augstāk nekā augsto, neauglīgo ledāju kalnu jeb glečeri, būs savs vārds jāņem atpakaļ; viņiem būs jāsamierinas ar to, ka Es saku — viens kvadrātklafters Grosgloknera ledāja ir sevī vērtīgāks nekā viena kvadrātjūdze visauglīgākās pakalna zemes.

001,24 Te nu jūs atkal jautāsi — kā tā, kā tas ir iespējams?

001,25 Un Es jums saku — ja mēs runājam par zināmu atmaksāšanās guvumu, tad te, protams, tikai ar savām galvas acīm vien jūs nevarētu nopelnīt ne graša, bet ar savām rokām un kājām gan! Un tomēr, vai acis nav vairāk vērtas nekā rokas un kājas, kuras bez acu gaismas jūs tikpat nekādi nevarētu izmantot? Vai acu zilīte nav stipri maza, ja tās lielumu salīdzina ar roku un kāju lielumu? Un tomēr, pirms jūs kādu lietu gribat satvert ar roku, jums pa priekšu tā ir jāsatver ar savām acīm, un tāpat arī katru reizi pirms sperat soli ar pēdu, jums tas pirms tam ir jāasper ar acīm.

001,26 Ja jūs šo visu ievērojat, tad jums kļūs skaidri redzams, kādēļ Es vienu kvadrātklafteri ledainās Grosgloknera grunts stādu augstāk par veselu kvadrātjūdzi auglīgākās pakalna zemes. Jo tāpat kā jūsu kājas un rokas nestu maz augļu bez acu līdzdalības, tāpat līdzenumi un pakalna zemes nestu ļoti trūcīgas ražas bez augstkalnu glečeru mūžīgā ledus un sniega. Un šinī sakarā gan dažs labs pārticis zemkopis varētu uzņemties ceļojumu līdz Grosglokneram un Manā Vārdā noskūpstīt tā ledāju, jo visas viņa zemes auglība ir atkarīga no skūpstā lieluma Grosgloknera ledus laukumiņa.

001,27 Vai te jūs atkal negribētu vaicāt, kā tas ir iespējams? Tikai mazu pacietību, tūlīt jūs to

uzzināsiet.

001,28 No veca sakāmārda jūs zināt, ka līdzīgs labi sader ar līdzīgu. Ja jūs istabas mūrī ir kāds mitrs akmens, tad tas tik viegli vis neizzūs; tas drīzāk gan vilks pie sevis no visām pusēm visu mitrumu, un tad mitruma pārpalikumu tas labprāt līdzdalīs citiem kaimiņos esošiem akmeņiem. Tā jūs istabā būs liels mitruma laukums.

001,29 Redziet, atkal tieši tā notiek arī ar mūsu Grosglokneru! Arī viņš ir ļoti liels mitrais akmens kādas pasaules daļas plašos zemes apgabalos un velk pie sevis plašā apkārtnē gaisā esošo lieko mitrumu. Ja šis mitrums paliktu pie tā akmens sienām pilienu veidā, tie tūlīt lielām straumēm tecētu zemē un aizplūstu no akmens milža, izpostot daudzas zemes ap to. Taču, lai tas nenotiktu, viņš ar savu augstumu un akmens attiecīgām īpašībām panāk, ka uzsūktais mitrums pie viņa uzreiz pārvēršas par sniegu, ledu un krusu.

001,30 Te jūs teiktu — ja tas tā notiek, tad ar laiku viņam vajadzētu izaugt pāri visai Eiropai.

001,31 O, jā, tas arī noteikti notiktu, ja viņam nebūtu bērnu un bērnu bērnu. Bet šie bērni atslogo savu tēvu, un, proti, sekojošā veidā — kad viņa ledus un sniega nasta no augšas un ārpusē pieaug, tad apakšējās daļas vai apakšējās, vecās sniega un ledus masas tiek arvien stiprāk saspīestas, un šāda augstspiediena iespaidā ūdens un gaisa daļiņas neskaitāmās mazākajās porcijās “iekaist”, izšķīst miglaina tvaika veidā un paceļas prom no šīs savas ieslodzījuma vietas. Un tā kā šādam glečeram galvenais pievilkšanas spēks darbojas tikai augstākajos reģionos, tad no zemākajiem reģioniem atbrīvojies tvaiks vai nu pa pilieniem savāktos postošās straumēs un izgāztos pār līdzenumiem vai vismaz augstākajos punktos tas pievienots sniegam un ledum, kas tādā veidā augtu arvien varenāks, kamēr tūkstoš gadu laikā veselas zemes būtu apraktas zem ledus.

001,32 Bet lai nenotiktu ne viens, ne otrs, tad katram tādām kalnu tēvam pie sāniem ir nolikts nepārskatāms bērnu pulks, kuri kāri uzņem tēva pārslogojumu uz sevis. Bet to, kas arī viņiem paliek pāri, kāri sevī uzņem viņu bērniņi, kas tup tiem visapkārt. Bet ar bērnu bērnu pārpalikumu tiek svētīti plašie līdzenumi ap tiem.

001,33 Ja nu jūs šo daudz maz aptverat, tad jūs arī viegli sapratīsiet, kādēļ no viena šāda augsta kalna uz visām pusēm gandrīz starveidīgi iziet tik plašas, savstarpēji saistītu kalnu ķēdes, un jums arī nelikties smieklīgi, ja Es teikšu, ka arī jūs paši no savām mājas akām dzerat vēl Grosgloknera ūdeni (Gracas iedzīvotāji) un, ka jūs zemē atradisies ārkārtīgi maz avotu, kuriem par savu auglīgo eksistences sākumu nebūtu jāpateicas šim kalnu tēvam.

001,34 Jā, jūs teiksiet, bet kas tad ir lietus ūdens?

001,35 Uz to Es jums saku, ka jūs zemē reti kad nokrīt kāds citādas izcelsmes lietus piliens, kā tikai tādi, kurus izsūta Grosglokners un viņa plaši izvērtais bērnu pulks. Un, ja jūs gribētu teikt, ka Grosglokners līst pār mūsu zemi, jūs nebūtu kļūdaini runājuši.

001,36 Kādēļ tā? Tas ir tādēļ, ka viņam ir trīs dažādas, plaši izejošas, spēcīgi darbīgas rokas. Viena no tām izplešas plaši caur tā bērniem un mazbērniem, otra darbojas visos avotos, strautos, upēs un straumēs, kas bieži aizplūst tālāk par bērniem un mazbērniem. Trešā roka, kas sniedzas vistālāk, ir mākoņu reģions, kas aptver daudzas zemes, un tā centrālais punkts atrodas Grosgloknerā. Šī reģiona rūpīgo sargu vietas un viņiem pakļautās miera vietas atrodas pie plaši izkaisītajiem bērniem, tur tie savācas arvien biežākās dūmakas masās. Kad šīs masas, piemēram uz Koralpu kalna, sakraujas pārāk cieši un biezi, tad šādi kalnu mātei ir atkal savi pakārtotie bērniņi, kuri kārīgi noņem savai mātei lielu daļu tās nastas. Šādos gadījumos Grosgloknera trešā roka, parasti izlīstot labdarīgā lietus gāzē, rūpēdamās paņem pie vārgās rokas līdzenumu nabaga augu un dzīvnieku valstis un sagatavo tām labi garšīgu maltīti.

001,37 Tā ir šī kalnu tēva tikai viena dabīgā veida derīgā darbība.

001,38 Aiz šīs aizmugurē slēpjas vēl divas citas daudz svarīgākas. Tās mēs iepazīsim tuvāk šajā vēstījumā, tad jūs sevī arvien dzīvāk varēsiet ieskatīt šāda šķietami nedzīva varena kalnu tēva derīgumu. Jo, patiesi, Es jums saku, uz pasaules visas attiecības ir apgrieztas! Kur uz Zemes jūs redzat daudz dzīvības, tur patiesībā ir arī tikpat daudz nāves. Bet tur, kur jūs ticat, ka viss ir iegrimis mūžīgā nāvē, tur parasti valda dzīvības lielākā pilnība un tās neaptverami čačklākā darbošanās.

001,39 Šī iemesla dēļ visbiežāk visi pravieši un redzētāji ir dzīvojuši kalnos. Un arī Es pats, kad biju uz Zemes kā Cilvēks, vislabprātāk uzturējos kalnos. Uz kalna Es atlaidu (no darba) kārdinātāju uz Mūžību, uz kalna Es pabaroju ļoti daudz izsalkušo, uz kalna Es savā Vārdā atklāju jums visas Debesis, uz kāda kalna Es kā Mūžīgā Pirmdzīvība parādījos trim jums zināmajiem vīriem apskaidrotā veidā, uz

kāda kalna Es lūdzu un uz kāda kalna Mani sita Krustā.

001,40 Tādēļ cieniet kalnus, un, patiesi, jo augstāk tie slien savas galvas virs cilvēciskā pašlabuma dūņajiem dūksnāju dziļumiem, jo tie ir vairāk svētīti un jo svētīgāka arī visa pārējā zeme.

001,41 Kā tas var notikt, mēs esam jau daļēji dzirdējuši, bet tālākais parādīs jums to pavisam skaidrā gaismā, un tā šodien paliksim pie tā.

2. DZELZS RAŠANĀS UN NOZĪME

002,01 Lai aprēķinātu, cik ļoti svarīga vieta jūsu mājsaimniecībā ir metālam dzelzij, nav vajadzīgas augstas matemātikas zināšanas.

002,02 Ko jūs varētu izdarīt bez dzelzs? Jā, noteikti jūs varat atzīt, ka bez dzelzs nekad nebūtu iespiests neviens burts, bez dzelzs jums būtu augstākā mērā grūti uzbūvēt sev mājokli un vēl grūtāk būtu pagatavot sev visnepieciešamāko apģērbu. Jā, bez dzelzs vēl šodien uz jūrām nebūtu neviena kuģa un laukos nebūtu nevienas mašīnas.

002,03 Bez dzelzs jums nebūtu neviena darbarīka, lai uzirdinātu zemi un tajā iesētu graudaugu sēklas. Jā, ar vienu vārdu sakot, bez dzelzs jūs dabīgi ņemot, un zināmā mērā arī garīgi, būtu visnabadzīgākie radījumi uz Zemes; katrs dzīvnieks varētu jūs pārspēt! Bet ar šī augsti svētītā metāla palīdzību jūs varat sev radīt visu, jo no dzelzs var izgatavot visus iespējamus lietderīgos instrumentus un darbarīkus. Bez dzelzs jūs nevarētu pat nomiruša brāļa likim izgatavot vienkāršu zārku un jums vajadzētu tos vai nu izmest upēs, šur tur tos ierušināt seklās smiltīs vai arī uznest tos uz visaugstākajiem ar mūžīgo sniegu un ledu klātajiem kalniem, ja jūs negribētu, ka pastāvīgi jūs apdveš sērgu smakas. Īsi sakot, dzelzs derīgums ir pārāk nozīmīgs, lai jekad to būtu iespējams novērtēt nepienācīgi.

002,04 Protams, dažs labs isredzīgais teiktu, ka ārkārtējā gadījumā, kad pietrūktu dzelzs un arī visu citu metālu, kuru pilnīgi visu eksistenci nosaka dzelzs esamība, varētu izlīdzēties ar koka instrumentiem.

002,05 Tas, protams, būtu pareizi, tikai rodas jautājums, ar ko tiktu nocirsts koks, atzarots un ar ko tiktu izgriezti visdažādākie nepieciešamie darbarīki? Redziet, no tā jau skaidri izriet, ka tieši dzelzs daļīgajā cilvēku dzīves sfērā ir visnepieciešamākais nosacījums. Bez tā izbeigtos pat maizes cepšana, un cilvēka barība aprobežotos tikai ar svaigiem dabas augļiem.

002,06 Tā kā nu šajā īsajā priekšapskatā esam secinājuši, cik ārkārtīgi vajadzīgs mums ir šis metāls, tad apskatīsim īsumā arī tā izcelsmi.

002,07 Jau no kāda Mana agrākā vēstījuma, un, proti, no Dieva namturības, kā jūs esat nosaukuši šo Manu pamatdarbu; no stāsta, kur ir runāts par jūras ceļošanu šurp un turp, jūs zināt, ka jūras ūdeņu pārceļošanas laikā dzelzs sakrājas jūras sāls nogulsnēs, bet vēl lielākā mērā zvaigžņu iedarbības rezultātā Zemes iekšienē zināmās tam speciāli paredzētās ejās jeb āderēs.

002,08 Tas ir pareizi un patiesi, jā, šie uzkrājumi ir labi aprēķināti tā, ka pilni sekojošie 14 000 gadi nespēs pilnīgi iztukšot tā krājumus. Taču sakarā ar dzelzs veidošanos paliiek vēl atklāts viens svarīgs jautājums, proti — vai šī jūras un zvaigžņu veidotā dzelzs jau ir gatava apstrādei un dažādu iekārtu pagatavošanai?

002,09 Ak nē, Es saku, tādā veidā tā ir vēl negatavs auglis, kurā gan slēpjas spēja kļūt gatavam un garšīgam, un līdz ar to baudāmam, bet negatavā veidā tas nav ne viens, ne otrs.

002,10 Kad nu mēs šo zinām, tad rodas nākamais jautājums — kā tad nogatavojas dzelzs?

002,11 Atbildi sniegs jums jebkurš kalnracis, jebkurš botāniķis un laukstrādnieks, teikdams — smalkais lietutiņš visam liek zelt un visu labi nogatavina. Un tā ir.

002,12 Lietus ir visas kultūras galvenais priekšnosacījums, līdz ar to arī dzelzs kultūras. Taču, ja lietus gribētu turpināties nepārtraukti, tad tas drīz nosmacētu augļus, bet pēc ilgāka laika arī saestu un iztukšotu kalnu metālu. Tādēļ, lai viss labi padotos, visur ir jāvalda pareizai kārtībai.

002,13 Ko gan Es būtu iecēlis pār šīs kārtības regulētāju uz kāda debesu ķermeņa? Un kas to pastāvīgi uztur?

002,14 Nu mēs varam ceļot atkal uz mūsu Grosglökneru! Redziet, cik augstu tas slejas gaisos un iesniedzas mākoņu reģionā, un kā viņu ietver tūkstotis un atkal tūkstotis klinšu smaļi un rifu!

002,15 Redziet, šī kalnu ķēniņa darbības lauks elektrisko un magnētisko fluīdu uzsūkšanai ir daudz plašāks nekā jūsu negaisa zibeņu novedējiem uz māju jumtiem.

002,16 Tad kas viņš ir vēl bez tā, ko esam par viņu dzirdējuši jau iepriekšējā vēstījumā?

002,17 Redziet, viņš ir neticami liela un stipra elektriskās un magnētiskās vielas uzkrāšanas un glabāšanas kamera! Redziet, kad viņš darbojas savā jums jau pazīstamajā trīskāršajā tāldarbības veidā, tas ir caur apūdeņošanu, tad viņš arī apgādā visus ūdeņus, un galvenokārt lietus ūdeni ar atbilstošu daudzumu elektriskā un magnētiskā fluīda.

002,18 Šīs divas polaritātes dabīgajā ziņā ir galvenie nosacījumi augu un minerālu pasaules, un caur abām tām arī dzīvnieku pasaules labai attīstībai, augšanai un nogatavināšanai.

002,19 Tā kā mūsu Grosnglokners ir tik varens šo abu polaritāšu uzkrājējs, tad te dažos vārdos var parādīt, ka pakārtoto kalnu rūdām par savu lietošanai derīgo nogatavinājumu ir jāpateicas galvenokārt glečeriem, jo tieši viņi ir visu ap tiem izvietoto zemju temperatūras kārtotāji.

002,20 Tā kā nu mēs to zinām, tad tagad Es jūs daru uzmanīgus tikai un vienīgi uz to, ka šie augstie sniega-ledus kalni, kāds pie mums ir Grosnglokners, citas savas jau pazīstamās svētības pār zemēm izplata galvenokārt caur saviem bērniem un mazbērniem; tāpat galvenokārt šādā ceļā tas izplata arī elektromagnētisko vielu.

002,21 Ko vēl slēpj šī elektromagnētiskā viela un cik ātri tā tiek izplatīta visos virzienos, mēs uzzināsim šī kalnu tēva garīgā attēlojuma daļā.

002,22 Tagad mēs gribam noslēgt šo nodaļu, tikai vēl pievienosim īsu piezīmi, ka vienmēr lielākās un svētības pilnākās darbības rodas un vispārības labumam attīstās tieši tur, kur aklā cilvēce tic, ka tās ir vismazāk ko meklēt, un tādēļ arī tās vismazāk meklē.

002,23 Un tā no kādas nenozīmīgas Grosngloknera ledusspices nereti iziet daudz lielāka ietekme pār daudzām zemēm, nekā no maz izteicošajām lielajām pasaules pilsētām, no kurām attiecībā pretniecīgi labo ietekmi iziet pavisam neproporcionāli daudz slikto ietekmju.

002,24 Tādēļ viens tāds kalns ir daudz vairāk vērts nekā visa Anglijas, Francijas un Ziemeļamerikas u.tml. industrija.

002,25 Tā kā nu mēs ar šo apskatu sirdij, bet ne matemātiskajam prātam esam galā, tad pāriesim tagad pie nākamās, trešās un pēdējās un vislielākās mūsu Grosngloknera derīgās darbības. Taču šodienai pietiek.

3. KALNI KĀ GAISA STRĀVU REGULĒTĀJI

003,01 Pēc tam, kad jūs jau šo to par mūsu Grosngloknera derīgumu esat dzirdējuši un domājat, ka tā derīgums ir gandrīz vai izsmelts, jūs sev jautājat — nez, kāds derīgums tādām kalnam vēl pēc visa dzirdētā varētu būt, un vēl dabīgajā veidā?

003,02 Šis jautājums ir itin labs, jo tā pamatā ir liela vajadzība, kuras dēļ jūs gribat uzzināt vēl kaut ko derīgu par šo kalnu. Un, tā kā it nekur nevar būt tādas vajadzības vai izsalkuma, kam neeksistētu apmierinājums, tad arī vajadzībai, kas ir šī jautājuma pamatā, droši atradīsies savs apmierinājums.

003,03 Tad uzmanību, tūlīt mēs atvērsim savu pārtikas pieliekamo, kurā jūs savas vajadzības apmierināšanai atradīsiet vislabāko maizi lielā daudzumā.

003,04 Tātad, kam vēl noder mūsu Grosnglokners un līdz ar to arī visi citi šīs Zemes glečeri un citi kalni?

003,05 Jūs jau zināt, ka Zeme 24 un mazliet vairāk stundās apgriežas ap savu asi; bez tam jums nav noslēpums arī, ka Zemei ir visai liels apkārtmērs.

003,06 Ja jūs ņemsiet Zemes apkārtmēru, kas ir būtiski lielāks par 5000 vācu jūdzēm, un sadalīsiet to tik daļās, cik sevi ietver 24 stundas un dažas minūtes, tad jūs pārsteigs rezultāts, ka uz vienu minūti sanāks vairākas jūdzes!

003,07 Tad iedomājieties Zemi kā bezkalnainu, līdzenu lodi, kuru aptver vietumis vismaz 10 jūdzes augsts smagas atmosfēras slānis.

003,08 Lai jūs vēl skaidrāk saprastu šīs parādības ārkārtīgumu, paņemiet kādu stikla lodi un ielieciet to vai nu ar ūdeni piepildītā traukā vai Saules staru kūlī, kas iekrīt caur istabas logu un ir diezgan labi pildīts ar Saules un parastajiem istabas putekļiem, un grieziet šo lodi labi ātri ap savu asi, un jūs pārliecināsieties, ka šī rotējošā lodīte neievilks kustībā nevienu ūdens daļiņu, ne arī kādu visvieglāko putekli, ja vien tas nebūs elektriski pielipis lodītei, tas ir, lodīte neuzspiedīs savu kustību nevienai daļiņai.

003,09 Tā kā zināmā nozīmē garā mēs šo eksperimentu jau esam veikuši, tad uzmetīsim tagad salī-

dzinošu skatu mūsu Zemeslodei.

003,10 Sakiet Man, kas piespiestu Zemes atmosfērisko gaisu griezties Zemei līdzī tās kustībā ap savu asi, ja tās virsma būtu pilnīgi līdzena? Bet, ja gaiss negrieztos tai līdzī, tad kādām gaisa strāvām būtu pakļautas visas Zemes dzīvās būtnes?

003,11 Ja pat tā sauktie dabas pētnieki diezgan precīzi ir noteikuši, ka spēcīgākās vētras ar vēja ātrumu 80 pēdas vienā sekundē ir tik spēcīgas, ka tās viegli izrauj no zemes visresnākos un stiprākos kokus ar visām saknēm, tad kādas būtu tāda gaisa plūsmas sekas, kuras ātrums būtu dažas vācu jūdzes vienā minūtē?

003,12 Šāda eksperimenta sekas Man nav jums jāattēlo. Ja jūs kaut nedaudz padomājat, tad jums tas ir jāaptver jau acumirkļī, ka pie šāda vēja ātruma pat akmens ķērpis nenoturētos, nemaz nerunājot par citiem radījumiem. Un ko par tādu vēja pūsmu vēl teiktu jūra, to viegli iedomāties tas, kas kaut reizi ir redzējis, kā izskatās, kad pār jūru pūš krietns vējš un liek ūdens kalniem celties citam pār citu.

003,13 Ja jūs nu mazliet to visu pārdomājat, tad jums viegli būs saskatāmas Manas tēvišķās rūpes, jo tieši šim nolūkam Es līdzenumos esmu labi izkārtojis un nostiprinājis kalnus, un viņu dēļ Zemes gaiss ir spiests griezties kopā ar Zemi.

003,14 Te nu jūs jautāsi, kādēļ tad visi kalni nav vienādi augsti un to rindas nestieptas līdzīgi meridiāniem no pola uz polu?

001,15 Uz šo jautājumu var dot trīs derīgas atbildes.

003,16 Pirmkārt, kalni ir veidoti tādi, kādi tie ir tādēļ, ka Es nekad, izveidojot vienu lietu, nevaru un negribu sasniegt tikai vienu derīgu mērķi, un tā pirmais iemesls, kādēļ kalni ir augsti un zemāki, bet daži tikai nenozīmīgi paceļas virs līdzenuma, ir saprotams jau no vēstījumā iepriekš aprakstītajām to derīgajām iedarbībām.

003,17 Otrs iemesls ir sekojošs — ja visi kalni būtu vienāda augstuma un taisni stieptos no pola uz polu, tad iestātos mūžīgais gaisa miers, un tā zemākie slāņi sāktu pūt, kā tas notiek pazemes katakombās. Sakiet, kā tādos apstākļos izskatītos ar dabisko dzīvību?

003,18 Redziet, šī iemesla dēļ kalni pār Zemi ir novietoti šķietami augstākajā mērā neregulāri. Bet Es jums saku, ka šāds sakārtojums ir visaugstākajā mērā gudri izkārtots, ka tieši pateicoties tam, gaisam pastāvīgi ir telpa, kur pūst krustām, šķērsām pār Zemi, un tas ir spiests jaukties un berzties, kādēļ arī pastāvīgi pār visu Zemes virsmu pietiekošā daudzumā tiek radīta svaiga elektrība, jeb precīzāk sakot, dabīgās dzīvības fluīds.

003,19 Ja jūs par šo mazliet pārdomāsi, tad jums kalnu izvietojums uz Zemes, kā arī to dažādie augstumi neliksies vairs tik neveikli un nejauši, bet gluži otrādi — pavisam gudri izkārtoti.

4. GLEČERU GAISMAS BŪTĪBA UN CĒLONIS

004,01 Kādēļ tad vēl treškārt kalni ir nevienāda augstuma? Mums ir jāatbild vēl uz šo jautājumu. Šim trešajam pamatam atkal sevī ir trīs galvenie pamati, un proti: vispirms augstajām kalnu virsotnēm ir jāpiespiež gaisa augšējiem reģioniem arī piedalīties Zemes griešanās kustībā. Jā šādu kalnu uz Zemes būtu par daudz, arī tad ar laiku atmosfēras apakšējās slāņos iestātos gandrīz pastāvīgs gaisa miers, jo kustībā būtu ievilkts par daudz augšējo gaisa masu.

004,02 Tā kā šādu augstāko virsotņu ir tikai nedaudzas, tad no augšējiem gaisa reģioniem Zemes rotācijā tiek ievilkti tikai nedaudzi punkti. No šīm virsotnēm tālākās gaisa sfēras tiek uz visām pusēm virpuļveidīgi iekustinātas, līdzīgi kā tad, kad diezgan ātri velkot pa ūdens virsu kādu nūju, tās priekšā atrodos ūdens daļiņas tiek dzītas uz priekšu, bet abās nūjas pusēs katrs var viegli pamanīt veselu lērumu riņķišu un vilnišu, kas nūjai seko daudz lēnāk, un kuru kustība savukārt iekustina blakus esošās ūdens daļiņas.

004,03 Riņķīši ir ūdens virpulīši, kas rada ūdenī nemieru līdz pat tā dziļumiem, bet vilniši to pašu dara ar visu ūdens virsmu, un tā ar laiku šāds nūjas vilciens ne reti ierauj kustībā pat diezgan ievērojamu diķi.

004,04 Redziet, tas ir viens visai svarīgs iemesls, kādēļ tikai stipri mazai virsotņu daļai ir jāslīd tik augstu gaisā.

004,05 Šī trešā galvenā iemesla otrais pamats ir sekojošs:

- 004,06 Jūs reizumis būsiet dzirdējuši kaut ko par tā saucamo glečeru gaismu. Kas tas ir?
- 004,07 Daži dabas pētnieki, gan diezgan neveikli, to ir skaidrojuši sekojoši — tā rodotos pār ziemeļu tālo horizontu lūstošu Saules staru ietekmē. Tikai tas ir bez pamata un nepareizi. Šī gaisma ir tīri pozitīvas elektromagnētiskas dabas, un to rada pastāvīgā šādu kalnu virsotņu berze ar apkārtējo gaisu.
- 004,08 Jā, jūs teiksiet, tas varētu itin jauki tā arī būt, tikai mēs tajā nesaskatām nekādu derīgumu. Un pat, ja šī spīdēšana būtu derīgums pats, tad tomēr mēs nesaprotam, kādēļ tad tādi lielie Zemes nakts-gaismekļi uz tās ir izvietoti tik taupīgi. Kāds labums ir līdzenumu iedzīvotājiem no bieži vairāku simtu jūdžu attālas ledāju gaismas?
- 004,09 Ja derīgums būtu gaisma, tad jums, protams, būtu pamats tā vaicāt, taču šis nav tas gadījums ar šo knapo ledāju gaismu. Gaisma ir tikai kādas lielas derīgas darbības blakusparādība. Tātad — kas ir tā derīgā darbība?
- 004,10 Dzirdiet, drīz lietai vajadzēs kļūt skaidrai!
- 004,11 Jūs zināt, ka elektromagnētiskā fluīda pareizs sadalījums ir visas dabīgās dzīvības neapejami nepieciešams priekšnoteikums. Ja kādā zemē šādu kalnu spīču būtu par daudz, tad tie tik pilnīgi patērētu visu elektromagnētisko fluīdu, ka dziļumos no tā neaizķertos neviens atoms. Savukārt, ja to nebūtu pavisam, šo augsto glečeru virsotņu, tad lejā neviens nevarētu būt drošs par savu dzīvību, un ik uz soļa to varētu nospert gaisā viegli izraisīties zibens.
- 004,12 Redziet, tāds ir īstenais derīgums, un ledāju gaisma ir tikai tā blakusparādība.
- 004,13 Ja kāds te mums iebilstu — kāds labums ir tādiem līdzenumiem kā Polijai vai daļēji Ungārijai no Grosgloknera elektromagnētiskajām rūpēm?
- 004,14 Te Es atbildu — šis ledājs ir tik labi ierēķināts savā punktā, ka, ja tas varētu novirzīties no sava posteņa tikai par vienu stundu, viņš nebūtu vairs glečers, bet gan tāds, kādu kalnu ir pietiekami daudz — tikai kails akmens kalns.
- 004,15 Tas, ka viņš tomēr ir glečers, ir atkarīgs vienīgi no tā, ka viņš atrodas uz punkta, caur kuru no Ziemeļpola uz Dienvidpolu stiepjas kāda galvenā elektromagnētiskās strāvas straume.
- 004,16 Šī galvenā straume gan iet caur visiem Tiroles un Šveices ledājiem, un vietā, kur atrodas Grosglokners, ir tikai kāds šīs straumes austrumu atzars. Taču no šīs dzīvības straumes viņš uzņem tieši tik daudz, ka ar pārējo ledāju atbalstu tas tik pietiekami aprūpē apkārtējās zemes, ka viņa labvēlīgo iedarbību saņem ne tikai visas Eiropas zemes, bet arī krietna daļa Āfrikas.
- 004,17 Tātad — ja arī iepriekš nosauktajām Eiropas zemēm nav savu ledāju, tad caur tām arī neiet tik nozīmīgas strāvas. Nenožīmīgākiem strāvojumiem savukārt ir doti arī atbilstoši mazāki kalni, kas atrodas visur vajadzīgā daudzumā, un tie ir pilnīgi spējīgi regulēt šīs mazākās elektriskās strāvas.
- 004,18. Jūs nu jautāsi — kādēļ tad no Ziemeļpola uz Dienvidpolu neiet nekādas vispārējas, vienveidīgas strāvas?
- 004,19 Ja jūs tā jautājat, tad jums jau iepriekš bija it bieži jājautā, kādēļ zibens līnija nekad nav taisna un kādēļ tas netaisa kādu kopēju spērienu, lai ar vienu piegājienu varētu nospert visu uzreiz?
- 004,20 Un tad jums būtu arī jājautā, kādēļ strautiņi un upītes tek tikai šur tur un piedevām vēl ne taisnās līnijās, lai gan visai līdzenumu zemei vajag ūdeni tāpat kā zemei, kas robežojas ar šiem ūdeņiem?
- 004,21 Un jums vajadzētu arī jautāt, kādēļ vienā zemē ir tik daudz lielu ezeru, kamēr kādā citā zemē nav ne miņas no ezeriem?
- 004,22 Un tādu jautājumu būtu vēl vesels leģions. Taču jau šo trīs lieko jautājumu jums pilnīgi pietiek, lai, pirmkārt, saprastu, cik daudz gudrāks Es esmu par cilvēkiem un otrkārt, tieši tādēļ, ka Es esmu tik ļoti daudz gudrāks par cilvēkiem, Es arī vislabāk zinu, kādēļ Es elektromagnētiskās strāvas esmu izkārtojis tā atsevišķi un tām esmu nozīmējis priekšā noteiktu ceļu, uz kuriem mūsu ledāji ir it labi uzstādīti ceļa rādītāji.
- 004,23 Līdz ar to esam noskaidrojuši trešā pamatiemesla otro pamatu jeb cēloni, un mums atliek vēl tikai trešais.
- 004,24 Te nu jūs, bez šaubām, teiksiet — kas te vēl kādu pamatu spētu izdomāt, tas tiešām prot skaitīt tālāk par pieci!
- 004,25 Un Es jums saku — tieši šis trešais pamats ir vissvarīgākais un visderīgākais, un piedevām, tas ir jums vistuvākais, un tādēļ jums tas būtu jāatrod vispirms, ja, dabīgi raugoties, jūsu dvēseles acis būtu tuvredzīgākas, nekā tās ir. Jo dvēseles tuvredzība ir viena itin laba lieta. Jo dvēsele ir tālredzīgāka jeb

matemātiski saprotošāka, jo vairāk tā savām acīm liek ganīties gar tālajām fiksētajām zvaigznēm. Taču tā dēļ gandrīz pilnīgi iet zudumā matiņi, kas ir nolikti tieši ap tās acīm.

004,26 Tad jūs jautāsi — kas galu galā ir šis trešā galvenā pamata trešais pamats?

004,27 Un Es saku — tikai mazliet pacietības! Es jūs līdz tam aizvadišu, un gribu redzēt, vai jūs paši to “ar rokām” nesataustīsiet. Un nu uzmanību!

004,28 Vai jūs nekad neesat padomājuši, kādēļ jums ir tikai divas rokas, un pie katras plauksts tikai piecus pirksti? Un kādēļ šīs rokas nav vismaz divreiz tik garas, cik tās ir, un kādēļ tām nav daudz, daudz vairāk pirkstu?

004,29 Jeb vai nekad neesat nekad sev jautājuši, kādēļ jums nav vairāk kā divas acis vai ausis, un esošās acis ir tikai vienā ķermeņa pusē? Vai nebūtu mērķtiecīga vismaz vēl viena acs arī mugurpusē un vēl viena auss tuvu plaukstai?

004,30 Vai jūs nekad neesat padomājuši, kādēļ kokam parasti visaugstāk uz augšu tiecas tikai viens zars, bet visiem pārējiem tādēļ ir jāstāv zemāk? Lai būtu īsāk, tad pietiek šo jautājumu un palūkosimies, vai tie mūs neuzvedinās uz trešā pamata.

004,31 Kādēļ jums ir acis? Uz šo jautājumu jums, protams, atbildēs katrs bērns, un proti, lai ar tām redzētu, bet gudrāk izsakoties, lai uztvertu ārējo lietu apgaismotās formas.

004,32 Uz šo grūto jautājumu mēs būtu atbildējuši bez aizķeršanās un mēs arī ieskatām, ka redzēšanai ar divām acīm pilnīgi pietiek.

004,33 Nu nāk cits grūts jautājums — kādēļ mums ir vajadzīgas ausis? Arī ar šo jautājumu bērni tiks viegli galā un teiks — lai dzirdētu! Jeb gudrāk runājot, lai mēs sevī uztvertu ārējo lietu kustību un lietu saskaršanos jeb satikšanos.

004,34 Nu esam tikuši galā arī ar šī grūtā jautājuma atbildi, un pieredze rāda, ka arī dzirdēšanai divas ausis ir pilnīgi pietiekamas. Jā, reizēm var pat teikt, ka dažam labam ar divām ausīm un ar divām acīm ir pat par daudz!

004,35 Bet nu nāk rokas. Kādēļ ir domātas tās?

004,36 Es domāju, ka atbildi uz šo jautājumu mēs pilnīgi varam sev aiztaupīt.

004,37 Ka visumā ar divām rokām pietiek visdažādāko darbību veikšanai, to mums kopš Ādama laikiem ir vairāk kā pietiekami pierādījusi cilvēces pieredze, jo cilvēki ar šīm divām rokām ir pat pārāk daudz pastrādājuši un sastrādājuši.

004,38 Vai jums jau nesāk apgaismoties trešais pamats?

004,39 Tad klausieties! Tāpat kā katram cilvēka, dzīvnieka, koka un krūma un katra auga ķermenim ir vajadzīgas ekstremitātes, lai ar to palīdzību stātos sakaros ar ārējo pasauli, tāpat tās ir nepieciešamas arī Zemei. Un tā ledāji ir Zemes acis, ausis un rokas, ar kuru palīdzību tai savos tālajos ceļos ap Sauli un ar Sauli tālajos Saules novadu (Sonnengebiet) ceļojumos ir dažādi jākomunicē, un vispirms tā ir svarīgā komunikācija ar redzes palīdzību. Jūs varat ticēt — nepavisam ne akli planētas kustas savos ceļos! Otrkārt, Zemei ir vajadzīga komunikācija, lai uzņemtu citu kosmisko ķermeņu lielo kustību harmonijas augļus, ētera un gaismas kustības un lai uzņemtu sevī dažāda veida strāvu kustības. Treškārt, ar šīm ekstremitātēm tai ir jāveic dažādas rīcības, lai, no vienas puses, regulētu savu pašas kustību, no otras puses — lai dotu savu ieguldījumu citu debess ķermeņu regulārā kustībā, un galu galā, lai veiktu visas jums jau zināmās derīgās funkcijas.

004,40 Redziet, tāds ir šis trešais, un, ja jūs mazliet padomājat, arī svarīgākais pamats, pirmkārt, šādu ledāju eksistencei, otrkārt, tam apstāklim, ka glečeru ir daudz mazāk kā citu kalnu un, treškārt, arī vietām, kurās tie atrodas.

004,41 Līdz ar to nu mēs esam apskatījuši tiktāl, cik jums to ir derīgi zināt, šo kalnu dabīgo derīgumu. Tikai nedomājiet, ka ar to loks būtu pilnīgi noslēgts, nē! Katram šeit aprakstītajam punktam ir bezgala daudz savu derīgās darbības atzaru, pat katram atomam ir savs īpašs un personīgs derīgās darbības uzdevums!

004,42 Par to, cik daudzpusīga ir šāda kalnu tēva derīgā darbība, būtu vesela mūžība, ko stāstīt pat vispilnīgākajam eņģeļa garam ar visvienkāršāko valodu un visgludāko runu.

004,43 Vairāk Man jums nav jāstāsta. Taču, neatkarīgi no tā, cik daudz arī dabīgo derīgo darbību šādam kalnam nebūtu, viens pats tā garīgais derīgums atsvērtu visas dabīgās, kuras jūs dzirdēsiet vēlāk, kopā ņemtas.

004,44 Turpmākais, atbilstošā īsumā jums pasniegts, parādīs jums pilnīgā skaidrībā visu to, ko tagad

jūs tikai tumši apjaušat.

004,45 Tad lai pietiek šodienai!

5. GARĪGAIS UN MATERIĀLAIS

05,01 Jau no iepriekšējiem vēstījumiem jūs esat saņēmuši tik daudz gaismas, ka jums jau varētu būt skaidrs, visa matērija nav nekas cits kā caur Manu Gribu sacietināta un fiksēta Mana Doma.

005,02 Pēc šī pamatprincipa arī Grosglokners nebūs nekas cits kā tas pats, kas ir visa matērija.

005,03 Kāda tad patiesībā ir atšķirība starp īsto garīgo un šo pretpolu — materiālo, ja viens kā otrs ir Manas Gribas produkti?

005,04 Produktīvajā nozīmē te nav nekādas atšķirības, bet jo lielāka tā ir būtībā.

005,05 Tas gan jūs mazliet atsvešinās, bet uzlūkojiet kādu jūsu mākslinieku!

005,06 Kāds ir visas viņa produkcijas pamats? Jūs nevarēsiet atrast un uzrādīt nekādu citu, kā vienīgi viņa gribu, kas ar citiem vārdiem ir izsakāms kā: viss, ko vien viņš rada, pirms tam ir viņa gribēts, jo bez šī pamata diez vai viņš vispār kaut ko uztaisīs.

005,07 Bet vai tās ir nepieciešamās sekas, ka vienai gribai vienmēr ir jāseko arī vienai un tai pašai produkcijai?

005,08 Nē, jo mīlestība zīmē modifikācijas produkcijai, griba norunā kļāt tikai vienkārši: “Lai top!” un tā rodas tas, ko iepriekš ir uzzīmējusi mīlestība.

005,09 Redziet, tieši tāpat notiek arī ar Mani: Mana Bezgalīgā Mīlestība veido formas, bet Mīlestības Spēks, kas saucas Griba, liek tām izcelties, rasties! Daļu no šīm formām Griba Mīlestības vēlmes dēļ tur ciet, sacietinātu. Citai daļai Griba pēc Mīlestība vēlēšanās dod arvien dzīvāku kļūstošu brīvību.

005,10 Un tā pēc Manas Gribas matērija atbilst Mīlestībai caur to, ka tā garīgajam ir kā sacietināts pamats, kā pēdējā bāze, un tā mīlestības salīdzinājumā tā ir tas, kas tiek saukts par “Manu Apžēlošanu”.

005,11 Garīgais tad atbilst Manas Personīgās Mīlestības dzīvajai brīvībai un ir tas, kas tiek saukts par “Žēlastību” jeb faktisko katras brīvās būtnes “sevis apzināšanos”, kas rodas no Manas Mīlestības brīvās Dzīvības un garīgi ir pilnīgi vienāda ar to.

005,12 No šī īsā ievadizskaidrojuma jūs viegli varat secināt, ka visur, kur vien atrodas matērija, vien-alga, kādā izskatā, nepieciešami ir jābūt arī garīgajam, jo — ja matērija ir “Apžēlošana”, tad tā kā atbrīvošanas līdzeklis nevar eksistēt pati priekš sevis, bet noteikti tai ir jāeksistē priekš kādas augstākas potences, uz kuru šai “Apžēlošanai” ir jābūt virzītai. Jeb — vai jūs būtu kādreiz apžēlojušies par pašu “Apžēlošanu”?

005,13 Bet, ja jau jūs apžēlojaties par kādu citu, gan jau tad arī Mana Apžēlošana eksistē priekš kā cita, nevis sevis pašas pēc!

005,14 Nu mēs esam aplūkojuši zināmu matērijas eksistences nepieciešamību kādas augstākas potences dēļ. Bet kur tad ir jāuzturas šai augstākajai potencei? Šis ir ļoti svarīgs jautājums.

005,15 Ja, piemēram, kāds vajadzības māks cilvēks atrastos rietumu apvidū, tad sakieta Man, ja jūs par viņu apžēlotos, gribēdami palīdzētu viņam izkļūt no posta, vai jūs ar savu apžēlošanos dotos uz rītu pusi? Vai drīzāk jūs nedosieties turp, kur atrodas nabadziņš? Un, ja jūs viņu atrastu, vai jūs nepaliktu ar savu apžēlošanos pie viņa?

005,16 Ja nu jūs šos jautājumus uzmanīgi izlasīsiet, tad uzreiz jums kļūs skaidrs, ka nabagu slimnīca vienmēr ir kopā ar nabagiem. Tāpat būs arī ar matēriju un garīgo potenci, ka tie satveras un patur viens otru.

005,17 Ja uz Zemes jūs redzat arvien labākas un lielākas nabagu patversmes, jūs tīri dabiski secināsiet, ka lielākas un labākās patversmes uzņems vairāk nabadzīgo nekā mazākās un sliktākās.

005,18 Tieši tāpat ir ar matērijas lielumu un kvalitāti, jo lielāka un labākas kvalitātes tā ir, jo lielākām garīgajām potencēm tā ir paredzēta.

005,19 Tagad pievērsīsimies savam Grosglokneram!

005,20 Redziet, cik lielisks un teicams viņš ir! Kā karalis starp kalniem. Jo tur, kur citi kalni beidzas ar kailām virsotnēm, tur viņš tik vēl vareni sākas, paceļoties pāri visiem saviem kailajiem kaimiņiem. Apskatiet viņa vairāku stundu izplešanos uz visām pusēm! Redziet, kā viņš ir aplāts ar mūžīgu sniegu un ledu; redziet, cik daudz strautu gāžas lejā no viņa virsotnēm; apskatiet tā stāvās virsotnes, kā gandrīz pastāvīgi ap tām pulcējas bālgani mākoņi. Jā, šo kalnu jūs atpazīsiet jau no tālienes un droši teiksiet —

tas pavisam noteikti ir mūsu Grosglokners, jo par to droši liecina viņa sniega spīdums, viņa augstums un pastāvīgie mākoņi ap viņu.

005,21 Redziet, tā jūs viņu lieliski atradīsiet! Tā kā viņš ir tik lielisks, tad noteikti viņš ir arī lieliski ierīkots, jeb — viņš ir zināmā mērā Manas Apžēlošanas liela drupata.

005,22 Jau no vētījuma par šī kalna dabīgo pusi mēs esam daudz dzirdējuši par tā derīgo darbību brīnišķīgumu. Jautājiet sev paši, vai būtu iespējams iedomāties tādu viņa funkciju izpildi, ja te nemistu garīgi — intelektuālas potences, kas to visu vada? Vai būtu iespējama tāda darbība bez tai atbilstoša spēka vai spēkiem?

005,23 Redziet, spēki, kas to visu paveic, ir tieši šīs garīgās potences, kas to visu paveic!

005,24 Tagad rodas jautājums — vai šīs kalna dabīgi derīgi darbīgās parādības ir ap kalnu un kalnā iekšā mītošo garīgo potenci galvenais mērķis jeb tas ir tikai blakusmērķis, caur kuru šīm potencēm ir jānabriest kādam citam mērķim?

005,25 Īss piemērs pietiekami atbildēs uz šo jautājumu, un atkal caur jautājumu — kāds, izsējot sēklu zemē, ir šīs darba mērķis? Vai tas ir pati sēšana jeb sēšanai ir vēl kāds augstāks mērķis?

005,26 Protams, sapūstot sēklai, zeme tiks mēslota un tā pakāpeniski padarīta treknāka, bet jūs šādu lietderīgu sēšanas iedarbību noteikti neatzīsiet par šī darba galveno mērķi, un jūs teiksiet — graudu mēs iesējam zemē tikai tādēļ, lai no tā rastos jauns augļus nesošs stiebrs, kas mums daudzkārt atdotu to, ko mēs iepriekš vienkārši ieliekam zemē.

005,27 Redziet, tāpat kā zemes mēslošana caur grauda sapūšanu attiecas pret daudzkārtīga dzīvā augļa iegūšanu no izsētā grauda, tāpat minētā kalna dabīgi lietderīgā darbība attiecas pret tā eksistences pamatmērķi.

005,28 No šī jūs jau spēsiet mazliet atzīt tā pareizību, ko Es esmu teicis vēstījuma par kalna dabīgo derīgo darbību beigās, kur ir teikts, cik augstu stāv viens garīgs punktiņš jeb atoms attiecībā pret visām minētajām kalna dabīgi derīgajām nozīmēm.

005,29 Līdzšinējo teikto uzlūkojiet tikai kā nepieciešamu ievadu, bez kura jums būtu grūti saprast sekojošo.

005,30 To, kas sekos, mēs pataupīsim nākamajam vēstījumam, te tad šodien arī paliksim!

6. GARU CĪŅA DABĀ

006,01 Ja jūs gribētu atcerēties dažas jums agrāk dotās atklāsmes par dabu, kur bija aprādīts dzīvnieku izcelsmes sākums, tad jums uzreiz kļūs skaidrs, kādēļ ievadā mūsu kalns tika nosaukts par teicamu un lielu nabagu patversmi.

006,02 Redziet, galvenokārt vēl ļoti pasaulīgi noskaņotas dvēseles un gari uzturas savas agrāk miesā apdzīvotās planētas reģionā. Nereti šie gari ir dusmu, ļaunuma un naida pilni, un tas ir tādēļ, ka viņiem par ātru ir vajadzējis atstāt savu laicīgi labo dzīvi, un par to viņi grib atriebties jebkurā iespējamā veidā. Lai gan Zemi viņi nevar redzēt, kā vispār neviens gars nevar redzēt to, kas ir ārpus viņa, bet tikai to, kas ir viņā — taču ar iekšējo atbilstību palīdzību viņi zina tieši, kur un kurā Zemes rajonā viņi atrodas. Un tādēļ, ka viņi kā gari atrodas redzamā konfliktā ar dabas garīgajām potencēm, tad drīz viņi apvienojas ar tiem, caur to viņus tik pārāgri postam nodevušajai Zemei pūlēdamies kaitēt, kur vien iespējams.

006,03 Tā kā viņi garīgajā stāvoklī caur atbilstībām labi zina, ka šāds kalnu milzis dabīgajā ziņā ir liels labdaris daudzām zemēm ap to, tad sevišķi labprāt tie uzturas tā apkārtnē. Ja jums nav iespējas šo kalnu apskatīt dabā, tad apskatiet tā attēlu, un jūs tūlīt pārlicināsieties, kā viņam no visām pusēm virsū kraujas klinšu masas pār klinšu masām, kuru plaisās, likumos un izliekumos pēkšņi izlien tumši pelēki mākonēļi, kas tad, kad ir pacēlušies pār augsto kalnu virsotnēm, un zināmā veidā “ierauga” Grosglokneru, tūlīt savēlkas atpakaļ, un, neskatoties pat uz stipru vēju, vairs nav izvelkami no sava patvēruma kaktiņa.

006,04 Redziet, šāda parādība ir ļoti droša pazīme par šādiem neomas un ļaundabīgiem gariem, un proti, jau savienībā ar dabas garīgajām potencēm!

006,05 Paceliet skatu augstāk uz mūsu ledāja baltajiem laukiem, tad arī te jūs gandrīz pastāvīgi atklāsiet mākoņus un miglu, bet tie ir vai apžilbinoši baltā krāsā. Arī šie mākoņi un migla ir gari, bet labie gari. Visaugstāk peldošie no tiem ir speciāli norīkoti sargājošie eņģeļi, zemāk pār ledāju plandošā migla, kas parasti veido lineālvēidīgas svītras, ir arī labie gari, bet tie nav vēl pilnīgi gatavi augstumiem; viņiem caur uzticīgu modrību un dažādām cīņām pret ļaunajiem gariem vēl ir jāklūst derīgiem un gataviem

kalpošanai augstumos.

^{006,06} Ja jūs šajā apvidū dienām ilgi varētu vērot šīs miglas spēles, tad jums pat sapnī neienāktu prātā, ka šīs gaisīgās potences varētu nonākt līdz īstai cīņai. Un tomēr, ja jums būtu laiks nogaidīt, kamēr šīs vieglās potences nonāk līdz tam, tad jūs droši varētu rēķināties ar to, ka tās laikā jums no trakām bailēm visa redzēšana un dzirdēšana pārietu!

^{006,07} Bet kā var nonākt līdz šādai cīņai? Kas parasti mēdz būt iegansts? Ja mēs uzzināsim ieganstu, tad arī cēlonis nepaliks nezināms.

^{006,08} Redziet, ļaunie gari, kas ir pieminēti jau agrāk, pastāvīgi kļīst apkārt ar atriebības domām, gribēdami reiz uzvarēt šo zemju labdarības troni, lai tad no šīs vietas uz visām pusēm pienācīgi varētu sūtīt nelaimi! Tādēļ tie zemākajās paslēptuvju spraugās vācas kopā lielos pulkos un veic sīkus izlūkgājienus, lai izošķinātu, kā darbojas sardze un troņa komanda. Ja tie mana, ka ap to izskatās diezgan tukši, tad šī vēsts domas ātrumā izplatās uz visām pusēm, un tad no kādas vietas, kur atrodas tā labi klintīs sašķēlusies virsotne, tūlīt visapkārt sāk parādīties tumši pelēkas mākoņu masas un tās sāk celties uz augšu. Ja pirms tam bija tīras debesis, tad nereti dažu minūšu laikā viss jau bieži ir pat pavisam melnu mākoņu ietīts; tie slīd krustām šķērsām uz visām pusēm un tuvojas tronim, kā mēdz teikt — “per ambages” ar nolūku, lai ar šādu kustību vestu apjukumā troņa sardzi.

^{006,09} Šādās reizēs parasti tad uz īsu laiku Grosglokners ir pilnīgi brīvs no mākoņiem un miglas, jo tad, kas sargi pamana šādu ļauno garu viltību, viņi tūlīt savācas kopā un rūpīgi paslēpjas kana iekšējos lielajos kristāla tempļos.

^{006,10} Kad nu milzīgo ļauno garu pulku galvenie vadoņi pamana, ka tronis ir brīvs un neaizņemts, tā viņi dod savam ļaunajam pulkam komandu tūlīt celties tik augstu, cik vien iespējams, un tad ātri mesties uz troni un visu, kas vien ir atrodams iekšējās telpās, saņemt uz mūžību gūstā un nospiest.

^{006,11} Pēc šīs komandas pelēkais pūlis ar jums, kas neesat šādu dabas scēnu nekad vērojuši, neticamu ātrumu metas uz mūsu Grosglokneru. Šādās reizēs tuvākajā apkārtne pat dienas vidū kļūst tik tumšs, ka cilvēkiem tuvējās ielejās savos mājokļos ir jāķeras pie svečēm un lampu gaismas. Tad parasti kļūst pavisam kluss, un tas ir tādēļ, ka ļaunie gari domā, ka beidzot viņi ir uzvarējuši. Taču tāda mierīga aina parasti ilgst, augstākais, septiņdesmit septiņas minūtes. Pēc šī laika jūs pamanīsiet, ka no ledus plaisām sāk celties ļoti biezi balti mākoņi, tad isā laikā tie izplešas zem melnajiem mākoņiem, un tad, kad tie pienācīgi ir izpletušies un sabiezējuši, tie nemanāmi sāk celties uz augšu un it kā zināmā veidā “ceļ uz savām mugurām” melno baru arvien augstāk un augstāk.

^{006,12} Kad melnais pūlis šo joku pamana, tas drīz kaut kur rada spraugu, lai ļautu baltajiem pulkiem iziet cauri. Balto mākoņu gari to labi zina, kā arī to, ka melnie sevī domā — ejiet tik cauri, un tad, kad būsiet izgājuši, tad tik jūs redzēsiet, kam piederēs tronis!

^{006,13} Tad, kad visi baltie mākoņi ir izgājuši melnajiem cauri, tie zibens ātrumā izplešas uz visām pusēm tīklveidīgi daudzas jūdzes plašumā un saņem ciet visu melno baru pilnīgi.

^{006,14} Kad tagad ļaunais bars caur garīgi “telegrāfiskām” ziņām līdz pat tronim saņem ziņu, ka baltie gari šos ir ielenkuši no visām pusēm, tad varoņi, kas jau ir iekārtojušies uz troņa, ārkārtīgi sadusmojas par balto garu viltību. Tie sāk koncentrēt savus pulkus, lai tad ar varu atkal izrautos no baltajām masām. Šis brīdis nu ir īstās cīņas sākums.

^{006,15} Te jūs melno mākoņu masā vispirms uztvertu milzīgu šņākšanu un krākšanu. Tā rodas, šiem gariem spiežoties arvien ciešāk citam pie cita un sakarstot viņu niknumam. Jo vairāk tie nopūlas, augstākos iznīcinot, ar varu tiem izlauzties cauri, jo vairāk augstākie tos saspiež.

^{006,16} Šādos apstākļos apakšējie gari sāk savā naidā iedegties, un tūlīt rodas tik ugunīga aina, ka nereti vienā sekundē sper vairāk kā tūkstotis spēcīgāko zibeņu ar varenu, zemi satricinošu pārkonu uz visām pusēm un uz augšu un uz leju, lai tikai iznīcinātu baltās masas, kas urbjas uz leju un uz augšu — lai iznīcinātu turienes baltos galvenos vadoņus, un uz dziļumiem jeb zemi, lai iznīcinātu pašu troni.

^{006,17} Redziet, tas nu būtu pirmais manevrs. Bet, kad balto mākoņu gari pamana, ka apakšējiem, naidīgajiem pulkiem zināmā veidā “izbeidzas municija”, tad baltie gari pēkšņi satver melnos visās daļās un saspiež tos tik cieši citu pie cita, cik ciets patiešām te ir viens akmens, un tad to ar vislielāko spēku nomet zemē, un dabiski, lielākoties uz plašajiem paša troņa leduslaukiem; bet uz dziļumiem, ielejām aizmet mazākos ledusgabaliņus kā krusu. Tagad jūs varat viegli saprast, kādēļ pār Grosgloknera leduslaukiem no mākoņiem bieži nogāžas centneru smagi ledusblūķi, un bieži tik blīvi, ka viens ledusbloks dzen citu sev pa priekšu.

006,18 Kad tādā veidā melnais bars uzvarēts guļ zemē, tad baltie gari sūta vēl lietu, kas sastāv no mie-
ra gariem, kas list pār uzvarētajiem. Tad paši gari atbrīvojas griezīgi auksta vēja veidā, bet uzvarētie tā
tiek piesaistīti uz ļoti ilgu laiku pie troņa agrākā ledus. Tādējādi tie rada ļaunajām būtnēm atkal mieru,
kurā ilgākā laikā parasti viņu prāts uzlabojas. Kad tas ir noticis, ledus saites tiek atbrīvotas jeb dabīgi ga-
rīgā potence atbrīvojas kā tekošs ūdens, bet šādi pazemotajam garam atkal tiek atdota brīvība.

006,19 Ja gars izlabojas, tad tas drīz tiek uzņemts miera garu apakšējās rindās. Ja tas nelabojas, un pie
nākamās iespējas šādu uzbrukumu atkārto, kas diemžēl, notiek visbiežāk, tad tas pavisam vienkāršā un
pierastā veidā tiek atkal saņemts ciet, taču ieslēgts uz arvien ilgāku laiku.

006,20 Redziet, tā ir pirmā garu scēna, kas galvenokārt norisinās te, kur dabiskā veidā ir runa par vis-
maz iedomātu troni. Bet šī nav vienīgā scēna, kas te norisinās, to ir visai daudz, tikai citas tik uzskatāmi
nepāriet materiālās parādībās. Šīs scēnas atklājas novērotājam vairāk dažādu sajūtu līmenī, ja tam ir
iespēja uzkāpt vismaz līdz šāda kalna apakšējai daļai.

006,21 Tomēr, lai šī kalna apraksts neiznāktu pārāk garš, nākamreiz īsi apskatīsim tikai divus punk-
tus, un tad ātri pievērsīsimies Evangēliskajai daļai, kura jums ir daudz nozīmīgāka.

06,22 Un tā šodien paliksim šeit.

7. DABAS GARU PAZEMOŠANAS UN AUDZINĀŠANAS VEIDI

007,01 Vakardienas vēstī jūs esat dzirdējuši, ka pēc apcietinājuma atkal nāk atbrīvošana un to, ka, ja
šādi pie miera un apdomāšanās novestie gari pilnīgi labojas, tad tie tiek pieņemti par zemākās pakāpes
miera gariem jeb tiem tiek piešķirts jauns brīvības termiņš. Redziet, te uzmanīgs vērotājs jautās, kur tad
tiek sūtīti tie gari, kas atgūst savu brīvību?

007,02 Redziet, kad dabas garīgās potences atkal izšķīst par plūstošu ūdeni, tad šie brīvi kļuvušie gari
zināmā mērā labprātīgi tiek saistīti ar ūdeni un tiem ir jāveic ceļojums līdz pat jūrai.

007,03 Jūs domāsi, kādēļ tas ir vajadzīgs?

007,04 Redziet, tas ir vajadzīgs tieši tā paša iemesla dēļ, kā dēļ uz Zemes, kad kāds ir pastrādājis kādu
ļaudarību jeb ir noķerts brīdī, kad ir gribējis to pastrādāt, tiek saņemts ciet un viņam tiek uzlikts tāds
labošanas sods, kas viņam ļauj izlabot nodarīto ļaunumu un pie tam vēl samaksāt nožēlas vai soda nau-
du par nodarīto.

007,05 Redziet, tieši šī iemesla dēļ gariem tajā valstībā, kur viss notiek daudz precīzāk, nekā materiā-
lajā pasaulē, par katru izdarītu vai tikai gribētu ļaudarību ir jāatlīdzina līdz pēdējam grasim un piede-
vām sava ļaunā griba pilnīgi atbilstoši ir jānožēlo, un tikai tad, kad tas viss ir pilnīgi punktuāli izpildīts,
tos var uzņemt garīgās attīstības pirmajā pakāpē.

007,06 Jūs atkal vaicāsi, kā tad gari jūrā var atlīdzināt sekas tam, ko tie ir pastrādājuši vai tikai gri-
bējuši pastrādāt Zemei vietā, kas ir tālu no jebkādas jūras?

007,07 Dabīgi ņemot, jūrā to būtu grūti atlīdzināt, bet tā kā garā neviens nevar izdarīt neko labu, ja
viņš pats nav labs, tad šī parādība liecina par to, ka šajā stāvoklī gariem ir sevi jāpazemo pilnīgi, pirms
tie spēj sava nodarījuma dēļ darīt ko labu. Un tādēļ, ka jūra un tās pamats zeme allaž ir visdziļākās da-
ļas, tad šiem augstu tēmējošajiem varoņgariem ir jāveic šis pazemojošais ceļojums, lai ar laiku paceltos
no šī pazemojuma kā jaun- un –atkalatdzimušie derīgās darbības sfērās.

007,08 Tagad jājautā — vai patiešām šie gari pēc šāda ceļojuma izlabojas?

007,09 Šinī lietā ir dažādas pakāpes — daži labojas jau ceļā un tad tie drīkst atstāt šo mitro šoseju
un atgriezties. Tad tie tiek pārbaudīti, un, ja nekas ļauns atrasts netiek, tiek uzņemti. Šādu iziešanu jūs
varat noskārēt no baltas miglīņas, kas rītos kāpj augšup no strautiņiem, upēm un straumēm. Tad to ar
dabas potenci palīdzību paceļ augšup Saule; un augstajos reģionos tie drīz atdalās no dabīgajām poten-
cēm un kļūst dabīgai acij neredzami.

07,10 Cita šo garu daļa ir tie, kas nakts laikā slepeni atkalatmodušos dusmu dēļ, tā sakot, “paķer
pēdu” un sākumā acij redzamā pelēkas miglas veidā paslēpjas kalnu grāvjos, plaisās un spraugās, lai at-
kal piedalītos nākamajā uzbrukumā.

007,11 Trešā daļa šo garu patiešām veic visu ceļu līdz jūrai, bet nonākot šeit, tie vācas kopā atbilstoši
savam ļaunuma veidam un tad klūp virsū jūrai, — tad vai! tiem kuģiniekiem, kas nonāk viņu gaisīgajās
rokās! Ja tie dzīvi izsprūk no šāda ceļojuma, tad viņi zina stāstīt brīnumu lietas par postošākajām jū-
ras vētrām. Kad šie ļaunie patroni grib šādu ļaunprātību izstrādāt, tad pa priekšu tie izsūta kādus pāris

gaisīgus mākonīšus zināmā veidā izlūkos pār jūras virsmu. Šos mākonīšus pieredzējuši kuģotāji it labi pazīst. Šiem jāuzzina, vai kaut kur nav manāmas zīmes par miera garu klātbūtni. Ja tie kaut kur ir manāmi, tad mākonīši pēkšņi izzūd, un šādos gadījumos ārkārtīgi reti nonāk līdz nozīmīgai vētrai.

007,12 Bet, ja šie naidīgie spiegi nekur neatrod miera garu pulkus, tad tie ceļas augstāk un augstāk, un dažās minūtēs tad jūras brīvā virsma ir ietīta biežākajos vētras mākoņos, no kuriem tad visstiprākās vēja brāzmas sāk uzjaukt jūru un uz gariem, kas ir iesākuši pirmo labošanu ceļu, tiek nomesti tūkstošiem un tūkstošiem zibeņu. Tikai, tāpat kā itin visur, šādiem revolucionāriem gariem mēdz iziet slikti, tāpat arī šis pasākums beidzas slikti viņiem pašiem, jo domas ātrumā mūsu zemju Virsuzraugi atsūta šurp miera garu pulkus. Tie metas uz trakojošajiem bariem un parasti krusas vai spēcīga lietus veidā noņem tos jūrā un vienlaicīgi atbrīvo pazemīgos garus no to labprātīgā apcietinājuma.. Tikpat ātri ļaunprātības patronus, ja vien tie ir spēlējuši pakārtotu lomu, nogādā uz Ziemeļpolu, bet varoņiem uz ļoti ilgu laiku ir jāsamierinās ar košanu Dienvidpola cietajā ledū.

007,13 Redziet, tā beidzas šo garu scēna. Ļaunie tiek nogādāti viņu uzturēšanās vietās, labos uzņem dažādu derīgu uzdevumu veikšanai.

007,14 Kas tad ir šie labie darbi?

007,15 Pirmais ir tāds, ka šādi gari tiek nosūtīti uz dažādiem kalniem, kuru virsotnes ir kailas klintis. Viņiem pastāvīgi ir jā rūpējas par to saglabāšanu un arī par to noteiktu noārdīšanos, rūpīgi sadalot akmens porās visu mitrumu tā, lai tas no iekšpuses visu laiku saglabātu vienādu cietību un īpašības. No otras puses viņiem atdalījušās akmens daļas ir jānogādā dziļāk ielejās tā, lai tās pakāpeniski pienāktu arvien tuvāk savam atbrīvošanās mērķim.

007,16 Ja viņi kādreiz pieļauj nolaidību šajā darbā, tad reizēm notiek tā, ka aiz viņu muguras ļaunie gari nospēlē kādu joku, atšķeldami veselu klintsgabalu un nomezdami to dziļumos. Tas gan lielākoties mēdz notikt pie liela mēroga sacelšanās. Šādās neuzmanības reizēs viņiem ir jā rūpējas par atšķelto daļu un jāatrod tai vai nu droša miera vieta vai jānogādā tas kādā strautā vai upē tā, lai tajā vēl ieslēgtie, nedzimušie gari priekšlaicīgi neizlauztos brīvībā. Ja tas notiktu, tad briesmās būtu visas planētas eksistence. Tādēļ jūs tādus atdalījušos akmeņus parasti redzēsiet kāda avota gravā vai līdz vairāk kā pusei zemē ieraktus un viscaur ar sūnu apaugušus, vai sadrupušus, vai pilnīgi diezgan nozīmīgā upē guļošus.

007,17 Tas ir arī iemesls, kādēļ bieži vairākus simtus un tūkstošus centneru smagi akmens blūķi ir atrodami strautos un upēs, kur, pirmkārt, līdz klinšainajiem kalniem ir ļoti tālu un, otrkārt, plašā apkārtnē nav atrodams līdzīgs akmens veids.

007,18 Dabas pētnieki, bez šaubām, te teiks — kas par smieklīgām blēņām! To veic taču tikai ūdens ar savu smagumu, kas palielinās saskaņā ar ūdens ātruma un krituma stipruma palielināšanos!

007,19 Dabīgā ziņā viņiem, protams, ir taisnība tieši tikpat daudz kā tiem, kas saka, ka $2 \times 2 = 4$. Bet vai matemātiķis arī zina, kas viss atrodas viņa produkta pamatā? Vai viņš pazīst vienības, kas atrodas viņa produkta pamatā? Vai viņš pazīst vienības, no kurām ir veidojis savu produktu? Viņš pazīst gan skaitu tām lietām, kas pēc veida ir līdzīgas tā acij un tā saprātam, bet vai viņš pazīst arī to lietu būtību, kuras viņš ir saskaitījis, to pamatos? Vai viņš var aprēķināt bezgalīgo daudzumu un daudzveidību tām daļiņām un spēkiem, kas ir vajadzīgi vienas lietas izveidošanai?

007,20 Patiesi, ja viņš to pilnīgi atzītu, tad viņam kļūtu arī pavisam skaidrs, cik sekla ir bijusi viņa lietu aprēķināšana, ja viņš, pateicoties to vienveidīgumam, ir kopā saskaitījis četras lietas.

007,21 Kā jau būsi ievērojuši, tad mūsu dabas pētniekam neiet ne par matu labāk, bet vēl daudzreiz sliktāk kā mūsu matemātiķim. Jo viņš gan redz, ka ūdens plūst, bet — kas priekš tā ir vajadzīgs, lai ūdenim liktu plūst un tam piedotu atbilstošu smaguma pakāpi un pie tam labi zinātu, kas tieši sevī ir smagums, — redziet, tas mūsu asprātīgajam dabaspētniekam varētu būt mazliet par neredzamu. Jo to, ka ūdens slīpi novietotā gultnē kustas, mana arī tas, kas nav nekāds dabaspētnieks. Kas nes ūdeni kalnos augšā, uzkrāj to šeit, un tad, liekot tam darīt derīgu darbu, nogādā to atkal dziļumos? Redziet, tas būtu jau atkal cits jautājums. Te nu viņš arī nāks klajā ar paskaidrojumiem par iekšējo spiedienu un par pretpolu pievilksnās likumu, bet, ja tad Es jautāšu — kas ir tas, kas spiež un kas veic to savstarpējo pievilksanos?, tad arī noteikti ar atbildi būs cauri.

007,22 Šo visu Es jums stāstu tādēļ, lai šis Mans pirmais stāsts par garu darbiem jūs pārāk neatsvešinātu. Un tādēļ ticiet, ka uz visas Zemes pavisam noteikti nav nekā un nenotiek nekas, kas neizietu no dažāda veida gariem, vai nu no labiem, vai no ļauniem.

007,23 Kad nu jūs ejat uz kaut kādiem kalniem, kas vienmēr jums būs ļoti vēlami, tad šur un tur

jūs nonāksiet vietās, kas izskatās tā īsti izpostītas un tādēļ jūs jutīsieties pavisam neomulīgi, un jums liksies, ka te viss ir aprakts sastingušā nāvē. Taču tieši te dzīve kūsā uz visdziļāko, jo labajiem darbīgajiem iepriekšminētajiem gariem te ir visvairāk ko darīt, rūpēties un sargāt, lai pakāpeniski tas viss atkal nonāktu skaistākajā kārtībā. Bet tur, kur jums kādā kalnā būs brīnišķīga, cēla un laba sajūta, kā piemēram, vietās, kur kalns ir apaudzis ar dažādām labi smaržojošām zālītēm, te mājo svētlaimīgāki un miera pilni gari, viņu nodarbe ir mierīgāka, bet garīgi ņemot, arī daudz lieliskāka nekā iepriekšminēto garu darbība.

^{007,24} Bet, kad jūs nonākat augstos kalnos, kas ir klāti ar mūžīgo sniegu un ledu, un ar laiku tīrais un svaigais gaiss jums kļūst nepanesams, tad te sākas jau pilnīgo garu pirmais svētlaimīgais reģions jeb, ja jūs to gribat pieņemt, te sadodas debesis un zeme kopā, jo zemišķais aukstums nozīmē pilnīgu patmīlības trūkumu un līdz ar to augstāko derīgās darbības pakāpi. Dabīgi ņemot, tas nozīmē — skatoties, pārejot no garīgā uz dabīgo.

^{007,25} Līdz ar to, kas no jums ir redzējis kādu tādu augsto kalnu, tas ar savām miesas acīm ir redzējis debesu zemāko reģionu.

^{007,26} Jūs, protams jautāsiet — kā tā? Kā to saprast?

^{007,27} Un Es jum saku — kas to saprot, tam drīz arī “kā tā?” kļūs skaidrs. Noteikti taču debesīm vistuvāk atradīsies tā Zemes daļa, kurā cilvēka patmīlība un mantkārība vairs neuzstāda nekādus robežstabus un neved nekādus izpostošus procesus “mans” un “tavs” dēļ. Jūs varētu veikt tikai vienu izmēģinājumu — pieprasīt sev tūkstoš jūdzes kāda ledāja par privātīpašumu, jā, jūs varētu pat bez kādas prasīšanas uzvākties dzīvot uz kāda ledāja, un varat būt droši, neviens jums šīs tiesības neapstrīdēs — tikpat maz, kā jūs tādas gribētu apstrīdēt kādam citam, kam būtu prieks kļūt par tādas stipri dzesējošas grunts īpašnieku.

^{007,28} Nu redziet, no šī isā tēlojuma jūs viegli kļūs aptversiet arī to “kā tā?” Jo, ja debesis arī dabīgā ziņā zināmā veidā saskartos ar Zemi, tad uzreiz gan dzīvībai, gan visas planētas eksistencei būtu gals.

^{007,29} Vai tad Debesis var pieskarties Zemei, kas nožēlojamās mantkārības dēļ ir tik daudzkārtīgi apgānīta? Šī iemesla dēļ šādi saskaršanās punkti ir iespējami tikai tur, kur Zeme ir pilnīgi un galīgi brīva no visas cilvēku nenovīdības.

^{007,30} Šī iemesla dēļ arī mūsu Groslogkners ir galvenokārt viens no tādiem punktiem! Un ja kāds cilvēks uz viņa augstākajām virsotnēm arī gribētu kaut ko iekārtot, ko varētu iekārot kaut viena cilvēka mantkārība, tad tūlīt tīrie gari pienācīgi parūpētos par to, lai līdzīgi iekārtojumi isā laikā pazustu no eksistences. Tā šādu vietu uztur pienācīgi tīru tās pašas un tās garu tīrība.

^{007,31} Tas nu būtu viens garu veids, kas paceļas pār dabīgajiem gariem, un šad — tad pieļauj dabiskas izpausmes. Vēl mums atliek tikai viens garu veids, kas tikai ļoti reti cilvēkiem reizēm kļūst redzams. Šos garus mēs apskatīsim nākamreiz un ar to uzreiz arī pāriesim pie Evangēliskās daļas. Te nu paliksim šoreiz!

8. DABAS GARU LABOŠANĀS CEĻI

^{008,01} Kas attiecas uz trešā veida gariem, tad arī tos var sadalīt trīs dažādos veidos un, proti, zemākajā, vidējā un augstākajā veidos.

^{008,02} Pie zemākā veida pieder visas tās garīgās būtnes, kas dzīvo kalnu iekšienē un tur uzrauga metālus un ūdens avotus, akmeņus un augsni. Arī šos garus var sadalīt trīs veidos, un proti, uguns garos, zemes un ūdens garos. Šie nav ne labas, ne sliktas dabas gari, bet tie ir tīrais viduspunkts starp labumu un ļaunumu. Tādēļ tie arī tiek izmantoti tieši šiem nolūkiem: uguns gari — metālu uzvārīšanai, ūdens gari — uguns garu atvērīšanai viņu darbā, bet zemes un akmens gari — lai uguns un ūdens garus noturētu viņu rāmjos.

^{008,03} Kas gribētu pārliecināties par šo garu esamību, tas lai nodibina draudzību ar godīgiem un bezaizspriedumainiem kalnu ļaudīm. Starp 100 šādiem cilvēkiem viņš noteikti atradīs 90, kas 1, 2 vai 3 reizes savā dzīvē būs redzējuši vienu vai otru “kalnu vīriņu”. Šie gari tikai reti iznāk kalnu virspusē, jo tiem viņu iekšējā darbošanās pasaule liekas daudz brīnišķīgāka nekā ārējā, nesaturīgā, kā viņi mēdz teikt. Tikai nedomājiet, ka viņiem šurpu — turpu kustēšanos traucē matērija, nekādā ziņā! Kur vien tāds gars grib nonākt, tas iet cauri ūdenim, ugunij vai akmeņiem vēl mazāk traucēts, nekā jūs, ejot caur gaisa reģioniem. Jo tur, kur jūs redzat matēriju, gars saskata tika tās atbilstošo substanci. Tikai tā viņam

ir kaut kas, īstā rupjā matērija viņam ir tīrākais nekas un viņam tikpat kā neeksistē.

008,04 To, ka viņu darbība ir lietderīga, jūs varat secināt no viņu izpildāmā amata. Neticīgie vai ticīgie cilvēki nedrīkst nekādā veidā ar aplamāšanu vai nomelnošanu aizskart viņu būtību. Ja tas kaut kur notiek, tad ļoti drīz viņi ir gatavi tādiem cilvēkiem rūgti atriebties.

008,05 Tādēļ vai! tam, kas nonāk viņu rokās! Ticīgo viņi pārmāca ar visiem sev pieejamiem līdzekļiem, neticīgajam viņi bieži uzdzen nezturamas bailes vai viņi pēkšņi to izbiedē vai uzmet tam kaklā kādu ķermenisku nedziedināmu nelaimi. Bet ticīgam, lēnprātīgam cilvēkam no viņiem nav jābaidās, bet gluži otrādi — ja šāds laba prāta ticīgais cilvēks kalnu pazemes ejās un alās apmaldās, gandrīz vienmēr viņi tādām parāda drošu izeju. Visu šo burtiski jūs varat uzziņāt no visiem kalnu cilvēkiem. Un, ja jūs varētu to dzirdēt no visdažādākajiem Zemes apvidiem, tad visu kalnu cilvēku izteikumi saskanētu pilnīgi. Tātad šīs būtu trešā veida garu pirmais veids.

008,06 Kādam stāvoklim visi šie gari īstajā garīgajā pasaulē atbilst, tas tiks parādīts šī Vēstījuma Evāņģēliskajā daļā. Tagad pārejām pie otrā jeb vidējā garu veida.

008,07 Šī veida gari ir nodarbināti galvenokārt uz Zemes virsmas un to ir bezgalīgi daudz. Vienai daļai ir jā rūpējas par visiem kokiem, krūmiem, augiem, zālēm, sūnām un sūklīem un jāvada to garu darbība, kas vēl ir saistīti augos un nav kļuvuši brīvi, lai katrs augs — koks vai jebkurš cits, saglabātu savu sākotnējo formu un īpašības. Otrās šo garu daļas pakļautībā ir dzīvnieku valsts un viņiem ir jā rūpējas par to pašu, par ko rūpējas pirmā šo garu daļa pie augiem, un tas ir — lai ikviens dzīvnieks atbilstu savai formai, īpašībām un darbībai. Šī veida gari cilvēku acīm kļūst redzami ļoti reti. Tiem ir pārāk maz laika, lai domātu par to, kā bezmērķīgi sevi padarīt redzamu. Viņu nepārtrauktā derīgā darbošanās un tādēļ viņu labā griba traucē viņiem to darīt.

008,08 Neskatoties uz to, kalnos tomēr vēl ir vientiesīgi ticīgi gani, kas bieži vien ir redzējuši arī šos garus. Viņi varētu jums pastāstīt vienu otru atgadījumu, kā šie gari vienas nakts laikā kādu liesāku pļavu padara zaļojošu, un kā viņi savas govīs un aitas stiprā negaisā ir pasargājuši no nelaimes, kā viņi nav laisti uz tādām klinšu nogāzēm, no kurām būtu varējuši nokrist.

008,09 Ja mazāk ticīgs cilvēks šādus garus gan nevar redzēt, taču reizēm viņi var viņu stipri satraukt, jo īpaši tad, kad tas iet caur plašiem kalnu mežiem, un jo sevišķi, ja tas ir tā sauktais pirmatnējais mūža mežs vai arī tad, kad viņš atrodas brīvās alpu pļavās vai tad, kad viņš iet cauri lieliem govju, zirgu un aitu ganāmpulkiem. Šis satraukums ir vairāk vai mazāk neomulīga sajūta, kam parasti seko drebuļi. Ja kāds to ir piedzīvojis, tad viņš var būt drošs, ka ir bijis starp šādiem gariem un tie viņam šādā veidā ir likuši sevi manīt. Kādam stāvoklim patiesajā garīgajā pasaulē atbilst šie gari, tas tiks jums darīts zināms Evāņģēliskajā daļā. Un nu mums vēl atliek trešā veida garu trešais veids.

008,10 Šo trešo veidu matērijā redz ārkārtīgi reti — neredz ne viņu darbību un vēl mazāk viņu būtību.

008,11 Kāda tad ir šo garu darbība? Viņu darbība ir gaisa un ētera vadīšana. Tādēļ arī agrāk tos mēdza saukt par gaisa gariem.

008,12 Kad jūs vērojat vēja pūšanu, un precīzāk, ziemeļaustrumu vēju, un parasti pusnakts stundā, kā arī reizēm vakaros vienu — pāris stundas pēc saulrieta, tad jūs varētu pamanīt divējādu iedarbību: viena, kas liek sevi manīt ar notrīsēšanu, un otra, kas dara nemierīgus dažus mājlopus, galvenokārt suņus, vistas, kaķus, cūkas un zirgus. Kad jūs ko šādu ievērojat, varat būt droši, ka šo parādību cēlonis ir gaisa gari. Šie ir pakārtotie gari, jeb kā jūs mēdzat izteikties — kalpojošie gari.

008,13 Kad jūs savus skatienus paceļat augstāk un vērojat mākoņu dīvainās formas, tad varat būt droši, ka tās formas ir šo garu darbības rezultāts. Paši mākoņi gan nesastāv no šiem gariem, bet viņu forma gan vienmēr atkarājas no šo gaisa garu darbības. Viņi pagriež un groza vienu gaisa slāni pēc otra tā, ka mākoņu gari, proti, zemākie, ļaunā veida, var pieņemt tikai tādas formas, kādas pieļauj gaisa slāņu pagriezieni un novietojums. Tas notiek tādēļ, lai miera gari, kuriem ir brīvi jāveido viņu formas, ļaunos garus un to, kas tiem “aiz ādas”, pazītu tieši pēc šīm formām. Tātad te ir redzams darbības cēlonis, bet darbojošies gari nemaz.

008,14 Viens augstāks šo garu veids, kas mīt ēterā, ir redzams retajā parādībā, ko sauc par fatamorgānu. Šis parādības cēlonis ir šāds: kad šie augstākie ētera gari gaisa augšslāni piedabū līdz pilnīgam mieram, tad šī virsma kļūst spējīga uzņemt attēlus jeb formas. Tas notiek tieši tādā pat veidā kā ar ūdens virsmas spoguļi vai stikla spoguļi. Bet apstākļos, kad gaisa virsmu pastāvīgi plosa gaisa viļņi un vāļi tieši tāpat kā ezera, jūras vai straumes virsmu, kad tai mieru nedod vējš vai plūdi, protams, nav iedomājama

nekāda atspoguļošana.

008,15 Kas ir fatamorgāna, jūs esat jau pietiekami dzirdējuši vienā diezgan plašā apcerējumā. Te jums nav atkārtoti jāsaņem jau dzirdētais, bet gan tas ir jāizprot no garīgā aspekta. Bet garīgais pamats jums ir tikko iedots. Te atliek tikai jautāt, kādēļ tas notiek? Jā, tas, bez šaubām ir atkal kas cits. Tas notiek tāpēc, lai augstu ēterā esošajiem miera gariem būtu vieglāk novērot kalnu plaisās un spraugās noslēpušos ļauno garu slepeno darbošanos vai tad, kad šie gari jau pazīstamo mākoņu veidā ir pacēlušies gaisā, ar lielu drošību varētu izpētīt viņu slepenos noskaņojumus.

008,16 Jums nav jādomā, ka kustībā esošais gaiss kā matērija varētu viņiem traucēt redzamību tā, ka viņi ar savu bezgalīgi aso, tālu un dziļi redzošo garīgo redzi nevarētu saskatīt ļauno garu stiķus. Bet jums ir jādomā, ka šis aprakstītais gaisa virsmas miers ir tikai tās uzmanības sekas, ar kādu šādās reizēs augstākie gari izturas pret zemākajiem.

008,17 Jūs būsiat jau dzirdējuši, ka daži cilvēki gaisā un mākoņos ir redzējuši veselus pulkus cīnāmiēs. Redziet, arī šāda parādība ir viens fatamorgānas veids, taču viens no visretākajiem tās veidiem.

008,18 Tas notiek sekojošā veidā — kad jūs augstu ēterā redzat retus baltus spalvu mākonīšus, bet zem tiem, gan ļoti lielā attālumā, labi pazīstamo melno un tumšo mākoņu grupas, tad melno mākoņu attēls izskatās kā tumši nospiests jeb uzdrukāts uz baltajiem mākonīšiem. Tas ir šīs parādības sākums. Kad tas tā ilgst dažas minūtes, tad uzmanīgs vērotājs uz tumšā attēla var ieraudzīt daudz labi veidotu būtņu vai nu dažādu mežonīgu zvēru veidā vai arī cīņai bruņotu un kaujai trenējošos karavīru veidā.

008,19 Te jūs jautāsi — kā tad uz mierīgās gaisa virsmas veidojas šīs formas?

008,20 Redziet, tas notiek sekojoši: kad apakšējo mākoņu gari pamana šādu mieru pār sevi un netiek traucēti, tad viņi no mākoņu substances, kas ir pazīstamā dabīgi garīgā daļa, veido sev miesu, cerēdami tā kļūt stiprāki un pretotiespējīgāki, taču paslēpjās no cilvēku acīm, lai tie, viņus ieraugot, nemeklētu patvērumu pie Mana Vārda. Šī iemesla dēļ šo savu spēlīti tie dzen tikai uz mākoņu augšējās virsmas, bet zemei pievērstajai mākoņa daļai tie ļauj palikt par mākonī.

008,21 Bet redziet, kad gaisa virsma virs viņiem kļūst mierīga, tad šāda ļauno garu spēlīte kļūst uz šīs virsmas tēlaini redzama, jo šie gari patiesi no mākoņa un apkārtējā gaisa veido sev zināma veida ķermeņus. Taču šāda rīcība tiem nelīdz neko, jo — jo vairāk viņi sevi grib nostiprināt un saglabāt, jo dziļāk augšējie miera gari tos caurskata un pēc īsāka laiciņa tos satver jo ciešāk un nomet zemē. (Parādība, kuru Mans rakstītais pagājušās pirmdienas priekšpusdienā ir redzējis, arī pieder pie šī veida garu parādībām).

008,22 Redziet, tas ir trešais garu veids, kuri galvenokārt kopā ar citiem augstākajiem miera gariem mierīgos apstākļos uzturas augsto glečeru apvidos, bet, kad ir vajadzīgs, domas ātrumā tie var izplesties uz visiem Zemes apvidiem. Tikai pie trešā veida nepieskaitiet apakšējo mākoņu garu bilžu formas, ne arī, pats par sevi saprotams, miera garus; pie tiem pieder mirstīgai acij gandrīz nekad neredzamie ētera gari, tieši kuri arī izveido gaisa augšslāņa miera stāvokli.

008,23 Kādu punktu šie gari īstenajā garu pasaulē pilda, tiks izskaidrots Evāņģēliskajā un visās citās vēstījuma daļās. Protams, eksistē arī vēl augstāki gari, kas pasauli Telpā vada un uzrauga pasaules un saules, un beidzot — vēl augstāki gari, kas ir piekomandēti cilvēkiem. Taču tiem ir noteikta cita, lielāka vieta, un tiem ar Zemes kārtības būtību nepastarpināti nav jānodarbojas, tādēļ pienācīgā kārtā šeit viņus var neapskatīt un sīkāk neatklāt.

008,24 Līdz ar to mēs būtu galā ar Grosgløknera un visu citu glečeru un kalnu garīgo daļu un nākamajā reizē uzreiz pievērsīsimies Evāņģēliskajai daļai. Tad šodien paliksim šeit.

9. KALNĀ KĀPŠANAS GARU MODINOŠAIS IESPAIDS

009,01 Lai pamatīgāk apskatītu to, kas attiecas un Evāņģēlisko daļu, ir nepieciešams vispirms mazliet iepazīties ar šādu kalnu formu.

009,02 Šim nolūkam būtu ļoti noderīgi vai nu pašiem uzkāpt kādā kalnā, ja tas ir iespējams, vai vismaz ar acīm labi apskatīt izdekušos kalnu zīmējumu, jo dažādie augstumi, kalnu dalīšanās dažādās pakāpēs, dažādas gravas un ielejas — viss tas uzlabo dvēseles pašsajūtu, ja tiek uzmanīgi apskatīts, un apskatot kalnus, gars pats pūlas atvērt acis un pārdomāt, vai te ir ceļi, kas vestu augšup un kādi tie būtu.

009,03 Ka tas ir pareizi, jums liecina iekšēja tieksme, kāpjot kalnā, iespējami drīzāk sasniegt tā augstāko virsotni, kā arī, redzot augstus kalnus, spēcīga iekšējā dziņa kāpt augstākajā virsotnē.

009,04 Jautājiet sev paši, kas tam varētu būt par iemeslu! Vai jūs domājat, ka jūs vilina iespēja iegūt vienu vai vairākus tālus skatus vai, varbūt, jūs dzen kāre pēc vissvaigākā gaisa baudīšanas? Ja kāds ko šādu apgalvo, tad tas kļūdās vairāk par pusi. Jo, kas attiecas uz tāliem skatiem, tad miesas acij tas patiešām ir kā atalgojums, taču, lai ko tādu baudītu, nemaz nav nepieciešamas augstākās virsotnes! Bieži no zemākām augstienēm skats ir pat zaļojošāks un bagātīgāks nekā no šādām visaugstākajām virsotnēm, ap kurām taču parasti ir saspiedušās citas augstākās virsotnes, kādēļ bieži no visaugstākajām virsotnēm neredz neko citu kā vienīgi dažas citas tikpat augstas apkārtējās virsotnes, bet nekādus līdzenumus, ielejas, upes vai ezerus nevar saskatīt.

009,05 Kas attiecas uz svaigu gaisu, tad ir pietiekami uzkāpt tikai uz kāda augstāka paugura, kas būtu, augstākais, 200 līdz 300 klafteru augsts, un turpat jau varēs baudīt ļoti tīru gaisu.

009,06 Ja kāds labi cieši pavērotu šos divus punktus, tad viņš viegli pamanītu, ka šie nevar būt viss cēlonis, kā dēļ tik daudzi cilvēki jūtas augsto kalnu tik stipri pievilināti, ka ne reti liek svaru kausā pat savu dzīvību, lai ar visstiprākajām pūlēm sasniegtu visaugstākās virsotnes.

009,07 Par to, ka nenoliedzami, tādas lietas notiek, liecina ikdienas pieredze — gandrīz ikviens cilvēks, tikko ieraudzījis kādu augstāku kalnu, sevī sajūt arī tieksmi tūlīt, ja vien būtu iespējams, sevi pārcelt uz to vai citu no augstākajām virsotnēm un pat tad, ja viņš to virsotni redz diendienā un jau vairākas reizes ir uz tās bijis. Tādēļ šīs vēlmes pamatā ir jābūt vēl kādam citam cēlonim, kas tik stipri velk uz augšu.

009,08 Šis pamats ir jums jau pateikts, — tas ir gara pamošanās šādās reizēs. Arī jūs mēdzat teikt, ka līdzīgais savēlka ar līdzīgo, tā tas burtiski notiek šais reizēs.

009,09 Kā tā, jūs jautāsi, un tad klausies!

009,10 Gars pievelk garu tāpat, kā matērija pievelk matēriju un miesa miesu. Ja kāds cilvēks sevī izlemj, ka viņš grib savu kāju spert uz kāda augsta kalna, tad no viņa šīs apņemšanās tiek noraidīta gribas vēsts uz augsto garu sfērām. Caur šo savienojumu garu uzreiz uzzina, ko kāds cilvēks grib darīt.

009,11 Ja nu viņš grib šo garu sfērām patiesi tuvojies, tad gari uzreiz dod atpakaļatbildi. Tā tiek dota garam, kas vēl miesā guļ: tas notiek ļoti līdzīgi tam, ko jūs attiecībā uz miesu saucat par elektromagnētisku afekciju, jeb kas plašākā nozīmē ir pati magnetizēšana, process, kura laikā kādam vārgam ķermenim kāds stiprs, ar dzīvību pildīts organisms dod jaunu dzīvības spēku uz kādu laiciņu. Tātad isumā — arī gars, kas cilvēkā vēl ir vārgs un guļ, tiek no augstajiem gariem tā magnētiski modināts, taču tas nenotiek paliekoši, bet tikai uz kādu īsāku vai garāku laiku.

009,12 Kad šādi gars ir pamodināts, tad tas uz ātrāko grib nonākt tur, no kurienes tas tiek pievilts, tas nozīmē, uzreiz jau viņš gribētu atrasties starp sev līdzīgajiem, tādēļ tas arī caur dvēseli vareni dzen miesu, un velk un stiepj to uz augšu uz galvu reibinošajiem augstumiem.

009,13 Kad nu šis cilvēks patiesi ir uzkāpis šais augstumos, tad gars priecājas par to, ka tas atrodas savā patiesajā sabiedrībā. Bet, tā kā brīvie gari ļoti labi ieskata, ka šādam priekšlaicīgi pamodinātam garam šeit nav palikšana, tad drīz tie atkal atslēdzas no sakara ar viņu, gars ieslīgst atkal savā snaudā, miesas cilvēkam šādā augstumā kļūst neomulīgi, un viņš ar ilgām metas atkal atpakaļceļā uz ieleju, kur atrodas viņam atbilstošie dzīvokļi.

009,14 Redziet, tas ir patiesais pamats, kādēļ ne pārāk pasaulīgs cilvēks jūtas tik ļoti augsto kalnu un virsotņu pievilināts.

009,15 Pavisam dabīgiem cilvēkiem gan ir savādāk. Vai nu viņiem nemaz nav tieksmes uz to, tas ir — viņu gars ir tik vārgs un slims, ka nav spējīgs ne uz kādu garīgu afekciju no kādas citas vietas. Ja tomēr kādreiz šie dabīgie cilvēki arī kāpj kalnos, tad viņus uz to dzen tikai ļaunie gari — vai nu peļņas kāre vai tukša lielība, lai pēc tam varētu teikt — es esmu bijis pirmais no cilvēkiem, kas uz šīs vai tās virsotnes ir spēris savu kāju! Tāds ar savu ļoti nesvētīgo kāju tikai apgāna svētīto virsotni.

009,16 Parasti šādus slavas kārus kalnā kāpējus miera gari soda uz vissāpīgāko. Tie var ļaut tādām lielībniekām uzkāpt virsotnē, bet tad uzsūtīt tam pārmērīgus reiboņus ar sekojošām nāves bailēm; tad viņam stundām ilgi ļauj ķepuroties, līdz beidzot kāds gars par viņu apžēlojas, ja viņš ir pietiekami lūdzis Dievu, un ļauj viņam rāpties lejā pa ceļu, kas ir saistīts ar ārkārtīgām grūtībām un acīmredzamām nāves briesmām. Gari var ļaut viņam arī nonākt uz vieglāk sasniedzamas virsotnes, bet kad tas uzvaras priekā jau tur atrodas, tad acumirkli tie var uzsūtīt viņam kaklā briesmīgāko negaisu, kas par savām slavaskārajām pūlēm liek viņam samaksāt tādu cenu, ka viņš sevī cieši apzvēr — ja tikai vēl šoreiz dzīvs nonākšu mājās, tad patiesi mani vairs it neviena virsotne nepiespiedīs tanī, pat, ja tā būtu tikai dažus klafterus

augsta!

009,17 Bet, ja kāds gribētu šādā virsotnē uzkāpt zaimodams vai sakarā ar mantkārīgām derībām, tas lai vēl turpat līdzenumā vispirms izsaka savu pēdējo gribu, jo tādām kalnoskāpējam viņa pēdas vairs līdzenumā nebūs vajadzīgas. Šis ir iemesls, kādēļ nereti šādiem kalnos kāpējiem notiek nelaimes gadījumi un tie uzreiz nositas vai arī tiek uzvesti augstumos, kuros tie parasti paliek uz mūžību, protams, tikai pēc miesas.

009,18 Jā, gariem ir dažādi līdzekļi, lai pārkāpējus sodītu uz visjūtīgāko.

009,19 Bet ne tā notiek tiem, kas kalnos kāpj, augstāku dziņu vadīti.

009,20 Tādām cilvēkam ne tikai neuzbruks briesmas, bet viņš vienmēr atgriezīsies, vareni svētīts un stiprināts, un, proti, dažam šādam kalnos kāpējam un lielam iekšējam kalnu draugam gars tā arī paliek atmodināts un viņš caur to kļūst par redzētāju un pravieti.

009,21 Šī iemesla dēļ Es jums vienmēr esmu ieteicis labprāt doties kalnos, jo pēc katra pamodinājuma, kaut arī īslaicīga, garā paliek stiprinājums tā, kā pēc vārģa ķermeņa magnetizēšanas dabīgais dzīvības spēks tiek paaugstināts, un, ja to dara pietiekami bieži, tad ar nelielu citu līdzekļu piepalīdzību cilvēks var atdabūt pilnīgu veselību un dzīvību.

009,22 Un nu, ja godīgas gribas cilvēks grib ļaut sevi augstajiem gariem bieži magnetizēt un tam klāt lieto vieglo dziedniecības līdzekli mīlestību, tad arī viņš jo ātri nonāks pie mērķa, kas saucas — gara jaunatdzimšana. Tādēļ ejiet labprāt uz augstākiem kalniem, dariet mīlestības darbus, tad droši jūsu vārgā mīlestība pret Mani kļūs īsti dzīva. Bez šī lielās, jā, vislielākās priekšrocības ir vēl arī citas, no kurām svarīgākās mēs apskatīsim tuvāk nākamreiz. Tā šodien paliksim šeit.

10. KALNI KĀ MĪLESTĪBAS SPREDIĶU TEICĒJI UN KĀ GUDRĪBAS PRAVIĒŠI

010,01 Kas attiecas uz citām priekšrocībām, tad viena no tām ir sekojoša — ikviens kalns pats par sevi un saistījumā ar citiem kalniem, un jo sevišķi ledāju kalni, kāds ir mūsu Grosглоkners, pastāvīgi sprediķo mīlestību un praviēto gudrību.

010,02 Te jūs jautāsi — tas varētu tā būt, tikai — kā varētu dzirdēt, kā tāds kalns sprediķo mīlestību un gudrību?

010,03 Tas nu ir pavisam cits un arī ļoti dīvains jautājums. Bet Es jums uz to saku — pasaulē nav nekā vieglāka kā dzirdēt šo divkāršo kalnu balsi! Un, kā to dzirdēt, šo noslēpumu jums atklās vairāki piemēri.

010,04 Pieņemsim, ka ir divi cilvēki, kas pastāvīgi viens otru nicina. Te nelīdz ne padoms, ne darbi. Savos dziļumos tie paliks tādi paši, kā tie ir. Bet paņemiet šos divus cilvēkus uz kādu augstu kalnu, un jūs uzreiz pārliecināsi, ko spēj šis lielais mīlestības un gudrības sprediķotājs, jo jūs varat būt droši, pus dienas laikā šie cilvēki kļūs par iekšējākajiem draugiem!

010,05 Jūs jautāsi — kādēļ tā? Kā tas ir iespējams?

010,06 Uz šo jautājumu jums kalns sevī atbild, ka viņš ir miera garu pamats, bāze jeb savā ziņā sēdēklis. Tie labdarīgi metas vidū katrā vietā, kur tikai ir atrodama kāda nevienprātība. Momentā, kad cilvēks jau sper pirmo soli kalnā, viņi apstrādā tā dvēseli un prātu, pakāpeniski liekot pieaugt spriedzei uz augšu, un tā pamodina mīlestības sajūtu arvien stiprāk un stiprāk. Kad beidzot cilvēks patiešām virsotni ir sasniedzis, tad draudzības sajūta katrā ir jau izaugusi plašumā un stiprumā tā, ka bieži šie cilvēki nevar izturēties pret otru nelabvēlīgi pat, ja gribētu.

010,07 Ja prāti ir cietāki, tad gari ļauj kādā augstā kalnā pār šiem diviem ienaidniekiem nākt krietnām nepatikšanām, kas abus ievēd šķietamās dzīvības briesmās. Šis nu ir universāls līdzeklis, kas bieži ilgu naidīgumu acumirkli spēj pārvērst par intīmāko draudzību.

010,08 Cits piemērs jums parādīs, ka tas ir nekļūdīgi pareizi.

010,09 To, ka lielu elementāro revolūciju laikā, piemēram briesmīgā negaisā, plūdus un citās līdzīgās parādībās pat visplēsīgākie zvēri, kā tīģeri, lauvas, hiēnas, lāči, čūskas kļūst maigi un uzticami, tie kļūst nekaitīgi kā baloži un pavisam miermīlīgi piebiedrojas cilvēkiem un citiem lēnprātīgajiem dzīvniekiem, jūs droši un ticami varat uzzināt no visdaudzveidīgākās pieredzes, kas ir sakrāta ilgos laikos.

010,10 Es jums atgādinu tikai par vienu tāda veida gadījumu, par kuru jūs droši vien būsi lasījuši — tas bija lielos plūdus jums zināmajā Francijas pilsētā Lionā.

010,11 Tātad, ja šādas dzīvības briesmas pat plēsīgus zvēru noskaņo draudzīgi, tad, droši, tās panāks to arī pie cilvēkiem, bet jo sevišķi droši kalnu augstumos, kur miera gari slepenībā čakli apstrādā cilvēku prātus.

010,12 No šī piemēra seciniet, kā kalni runā! Protams, tie nerunā miesīgajai ausij, bet jo dzirdamāk gara ausīm!

010,13 Kā vēl kalni runā, un ko tie saka?

010,14 Redziet, te dziļumos vienmēr dzīvo viena otra sevī ierāvusies dvēsele, kurai prātā ir tikai savu kuņģi pieštopēt ar visāda veida pārtiku un dzērieniem un savā paštikamajā dumjībā izgulēt savu pārēšanos.

010,15 Bieži šādi cilvēki par Manu Autoritāti, Spēku un Varu zina ne vairāk kā bērni mātes miesās, un viņi skaitās jau ļoti daudz paveikuši, ja puslīdz spēj izrunāt Manu Vārdu.

010,16 Ja tad nu šādus cilvēkus kāds labvēlīgs draugs aizvelk līdz uz kādu vērā ņemamāku kalnu, tad tas arī ir pirmais acumirklis viņu dzīvē, kad tie pamostas, apskatās apkārt un ierauga, ka Dievam, kura Vārdu viņi līdz šim ir tikai miegaini izrunājuši, tomēr ir jābūt kaut kam lielākam un varenākam, nekā viņi par to līdz šim ir domājuši.

010,17 Ka arī tas ir pareizi, par to skaidri liecina tas, ka, pirmkārt, kalnu draugi ir ļoti maigi cilvēki; savukārt tie, kas agrāk ir bijuši kūtri un “vienzilbīgi”, kļūst runātīgi un zina stāstīt daudz notikumu, kas viņiem ir atgadījušies, kāpjot šādā kalnā.

010,18 Redziet, kā atkal te runā kalni! Redziet, kā tie ir vislabākie runas meistari un mēles atraisītāji pat tādiem cilvēkiem, kuriem bieži ir apgrūtinājums izrunāt pat savu vārdu. Arī te pamats ir gara atmodināšana, caur ko tad arī dvēsele un miesa kļūst dzīvākas un darbīgākas.

010,19 kā tad vēl kalni runā?

010,20 Piemēram, uz kalniem aiziet daži ziņkārīgi cilvēki, tur viņi atrod vienu otru dabas retumu, kā piemēram, gliemežvākus, kas bieži vien ir paslēpti klintīs, vai pārakmeņojušos kaulus, vai atrod kādu šim kalnam pavisam neraksturīgu akmens veidu vai dažādus retus augus vai vēl kaut ko citu līdzīgā garā. Šādu atradumu sakarā viņiem saka kalni — redziet, te, kur jūs esat atraduši gliemežvākus, reiz noteikti ir bijis ūdens. Te, kur jūs esat atraduši pārakmeņojušos kaulus, reiz ir bagāti zaļojušas pļavas un bijuši biezi meži, uz kuriem un kuros ir dzīvojuši milzīgi dzīvnieki, par ko liecina kaulu lielums, un kas ir spējuši šos milzeņus pabarot. Te, kur jūs atrodāt svešādus akmeņus, ir notikušas varenas elementārrevolūcijas, kuras šos svešķermeņus ir šurp atsviedušas. Bet visur, kur jūs redzat īpaši skaistus un smaržīgus un īpatnējus augus, jūs varat atcerēties, ka, pirmkārt, šie augi ir pārdzīvojušās atliekas no pirmslaiku veģetācijas, un tādēļ tie arī ir spēcīgāki un labāk smaržojoši nekā tie augi, kas jau krietni deģenerējušies, vienvēidīgi rotā lidzenumus un ielejas.

010,21 Redziet, arī tā runā kalni un atklāj šo zinātkāro acīm lielo Pirmslaiku vēstures grāmatu un tiem pasaka, kā apmēram reiz var būt izskatījies. Te kalni ir labākie un uzticamākie lielās pasaules un dabas notikumu skolotāji un tie rāda viņiem slepenībā, cik neizdibināmi ir Mani ceļi un cik neizpētāmi ir Mani lēmumi.

010,22 Tādējādi šādi sevī bieži mazliet uzpūtušies zinātnieki tiek ļoti nozīmīgi pazemoti, un kurš sprediķis var būt vēl labāks, nekā tas, kuru sprediķo pazemība?

010,23 Ko un kā vēl sprediķo kalni?

010,24 Redziet, tam, kas reiz ir uzkāpis uz kailajām virsotnēm, visaugstākajā mērā īpatnējie kalnu veidojumi noteikti izvilinās jautājumu — vai jūs, kalni, jau no pirmsākumiem stāvat šeit šādā veidolā, vai arī tādi jūs esat formējušies pakāpeniski; kā jūs esat nonākuši līdz savai pašreizējai formai?

010,25 Un šādi jautājošs cilvēks tūlīt saņems atbildi, kuru tam sniegs daudzie atrāvušies akmeņi — kopš mūsu izcelšanās mēs esam jau vareni izmainīti, jo vairāk kā puse no mūsu kādreizējā augstuma jau sen atpūšas, piepildot ieleju un plaisu dziļumus, aprakta dziļi zem mūsu tagadējās pakājes. Un, ja tu gribētu mūs redzēt tikai dažus gadsimtus vēlāk, tu mūs noteikti nepazītu.

010,26 Kad tu redzi mūsu akmens masas dažādos slīpumus, un starp šī akmens slāņiem tu atrodi bieži vēl labi atpazīstamus tādu augu un dzīvnieku nospiedumus, kas apdzīvo tikai dziļākos Zemes apvidus un labi padodas tikai tur, tad tu droši vari secināt, ka reiz mēs paši esam veidojuši Zemes lidzenumu un tikai pēc mūsu Radītāja visgudrākā lēmuma pa porcijām esam pacelti virs tā.

010,27 Kad tagad tu apskati mūsu gravas, aizas, klintis, rifus un plaisas, tad tu viegli vari ieskatīt, kā reiz plūdi un elementārvētras ir izmēģinājušas un trenējušas savus varenos spēkus pie mūsu cietajām

pierēm.

010,28 Redziet, arī tā runā kalni un sniedz cilvēkiem pilnīgi patiesu skaidrojumu par savu izcelšanos, veidošanos un arī par to, kādēļ tie šodien izskatās tādi, kādi tie ir.

010,29 Kā un ko vēl stāsta kalni?

010,30 Redziet, kad kāds pamodinātāks cilvēks liek savas pēdas uz kalna augstumiem, un neatrod te neko citu, kā tikai kailus akmeņus, sniegu un leduslaukus, tad kalni viņam saka:

010,31 — redzi, tu lepnais un slavaskārais cilvēk, kas vienmēr centies lepni pacelties, lai valdītu pār saviem brāļiem, cik kārni ir augstumu augļi! Tikpat kails, auksts, bez jūtām un bez dzīvības, kā tu te mūs atrodi, esi arī tu savā valdītārkārē!

010,32 Mūsu kailais akmens, sniegs un ledus gan darbojas svētījoši uz ielejām, jo mēs atrodamies pastāvīgā savienībā ar savu plašo zemāko apkārtni, kas ir daudz lielāka nekā mēs savos augstumos. Bet, kas notiktu ar mums, ja mēs darītu tāpat kā tu un visas savas zemienes uzvilktu augšā pār savām galvām? Vai mūs neķertu viens varens, zemi satricinošs kritiens?

010,33 Tādēļ mācies no mums būt patiess cilvēks! Esi kails, auksts un neauglīgs savā saprātā un ļauj to pastāvīgi pazemot tā, kā arī mēs pastāvīgi pazemojamies. Tad augs tava mīlestība un vairosies dzīvība, jo tu līdzīgi mums esi aicināts kļūt tikai pilnīgi dzīvs! Tādēļ ļauj arī tavam šķietami tālu redzošajam prātam pastāvīgi būt pazemības mākoņu un miglas ietītam, lai tas varētu kļūt par pilienveidīgu, svētību nesošu šķidrumu, kas līdzīgi mūsu strautiņam tek uz leju uz tavas mīlestības dziļumiem, lai to svētījot atdzīvinātu tāpat, kā mūsu strautiņš atdzīvina mūsu zemienes un baro visus to augļus!

010,34 Redziet, arī tā runā kalni.

010,35 Kā un ko kalni vēl runā?

010,36 Redziet, vēl cits cilvēks kāpj tā augstumos!

010,37 Šis cilvēks ir bagāts spekulants, kam nekas nav tik tuvu pie sirds kā zelts un sudrabs. Ko tad kalni saka šim cilvēkam, ja viņš reiz sev ir paņēmis laiku, kalniem dāvāt vienu savu apciemojumu?

010,38 Ak, šim cilvēkam tie dod ļoti atbilstošu mācību un saka tam — tu muļķais cilvēk, cik tālu un cik dziļi tu esi kritis! Redzi, tas, ko tu tik ļoti mīli, nav nekas cits kā mūsu mēsli! Ko gan teiktu tev tavs brālis, ja no viņa tu milētu neko citu kā tikai viņa smirdošos mēslus?

010,39 Vai viņš tev neteiktu — mīlais brāli, kādā ārprātā tu esi kritis, ja tev tavā brāli nekas cits vairs nav svēts un tīkams, kā vienīgi viņa mēsli?

010,40 Tad redzi, tu muļķīgais cilvēk! Tas, ko tev saka tavs brālis, to ar vēl lielākām tiesībām tev sakām arī mēs! Jo redzi, cik daudz dažādu, brīnišķīgu augu aug mūsu augstienēs un pļāvās un baro zemnieka derīgos dzīvniekus! Tūkstošiem un tūkstošiem skaistāko koku aug uz mums un dod tev koksnī lielā daudzumā, lai tu to varētu izmantot neskaitāmām derīgām lietām. Saskaiti vienreiz kristālskaidros avotus, kurus mēs izdodam daudz tūkstoš punktus un ar tiem svētījam ielejas un līdzenumus! Bieži tu redzi mūsu virsotnes mākoņos ietītas un ap mūsu pierēm trakojam briesmīgas vētras! Redzi, to mēs ņemam uz sevi, lai mūsu svētīto zemieņu līdzenumi tiktu pasargāti no lieliem postījumiem! Gadu no gada tu redzi mūsu virsotnes apraktas zem mūžīga ledus un sniega — redzi, tā mēs pievelkam sev daudzkārtīgus aukstumus, lai mūsu ielejas un līdzenumi varētu priedāties par dzīvinošo siltumu.

010,41 Saki tagad mums, tu dumjais cilvēk, ko mēs tev sliktu esam izdarījuši, ka tu neatzīsti nevienu no šiem labajiem darbiem, bet līdzīgi kādai dzīvnieku cērmei, tu ieroci mūsu iekšās un tur dzenies pēc tā, kas tev nedod nekādu svētību, bet mūs tu atstāj bez ievēribas, lai gan mēs pēc tava un mūsu Radītāja rīkojuma pastāvīgi tik bagātīgi apgādājam ar dzīvo svētību?!

010,42 Tādēļ atstājies no savas muļķības un mūsu iekšu vietā labāk rocies pa mūsu pļāvām un augstumiem un esi drošs — viens augs, viens piliens no mūsu avotiem un viens skats no mūsu augstumiem, nosūtīts tava Visvarenā Tēva un mūsu Radītāja tālajās darbības sfērās, nesis tev neizsakāmi daudz vairāk labuma, nekā, ja tu pilnīgi iztīrītu visas mūsu iekšas.

010,43 Redziet, pēc šāda laba sprediķa jau nereti ir noticis, ka mantkāriģi cilvēki, kas dažas reizes ir gājuši kalnos, ir kļuvuši par sirdsdāsniem un viesmīlīgiem cilvēkiem.

101,44 Šādas lietas sprediķo un māca kalni. Ko viņi vēl sprediķo un māca, mēs uzzināsim nākamajā turpinājumā. Pie tā arī šodien paliksim.

11. DVĒSELES, PRĀTA UN IEKŠĒJĀS REDZES STIPRINĀJUMS KALNU PASAULĒ

011,01 Ko tad vēl kalni māca un sprediķo?

011,02 Ko kalni vēl māca un sprediķo, var ikviens domāšanā neapcietināts kalnā kāpējs pārliecināties jau pirmajā acu uzmetienā un viņa sajūtas liek tam skaidri saklausīt sekojošus vārdus, kas varētu skanēt tā –

011,03 uzlūko mūs, tu, putekļos nomocītais Zemes svētceļnieks, cik brīvi un neatkarīgi mēs nolūkojamies no savām augstajām virsotnēm uz Dieva Radības tālēm! Ap mūsu pierēm dveš brīvs gaiss, un maigais Saules stars maigi lūst pār mūsu augstajām mugurām! Neviena robežstabs te nesaka ceļotājam — līdz šejieni, un ne soli tālāk, un kur vien viņš savu kāju liek, visur tas ir uz savas zemes. Jo zemē, kurā tas ir dzimis, par visu ir jāmaksā nodokļi; bet mums nav robežakmeņu, un par mūsu virsotnēm netiek ievākti nekādi nodokļi. Tādēļ tu, ceļnieks, uz mūsu virsotnēm esi pilnīgi mājās!

011,04 Par to, ka šie vārdi ir pilnīgi pareizi, var viegli pārliecināties ikkatrs, kad viņš uziet kādā no augstieņu pļavām. Kā te viņa acis iegūst plašu redzeslauku, tāpat viņa maņas te iegūst plašu sajūtu gammu, un tā viņa domas tiek saistītas ar sajūtām, un cilvēks, kas, iespējams, vēl nekad nav domājis sirdi, tagad pirmo reizi sajūt, cik saldi, mīlīgi un brīvi garšo sirds domas un cik tālu pāri ikdienas domu horizontam tās sniedzas.

011,05 Ja nu tas ir tā, vai tad nekļūst tikamāk nabaga galvai, ja arī ap tās pieri vējo augstāko garu valstības brīvākais gaiss? Un vai te uzturēties nekļūst mājīgāk un pašāvīgāk, ja citādi tik sakarsētā prāta stari te tiek maigi lauzti un pēc šī lūzuma mīlīgi nolaižas brīvību ieguvušajā sirdī?

011,06 Kur šajos augstumos būtu kāda domu muitas biedrība, kur taksācijas kamera tam, kas te ir nemirstīgā gara brīvs īpašums? Kur te būtu atrodams kāds robežstabs, pār kuru jūtoša dvēsele nedrīkstētu kāpt?

011,07 Jā, te neapcietināts ceļotājs mājās, ja vien viņš nekāpj šais augstumos ar aizbāztām ausīm un aizsietām acīm, kas nozīmē — savu domu augstumos un sajūtu dziļumos Viņš var būt brīvs, un, cik svētlaimīgi ir, ja šie divi neapcietināti var brīvi sadot rokas! Cik svētlaimīga ir doma par Dievu, ja ceļotājs var to brīvi atzīt un mīlēt un pielūgt Dievu no savas sirds dziļumiem brīvajā, lielajā Bezgalības templī!

011,08 Sakiet, kuru kaut mazliet iekšēji pamodinātu cilvēku neaizkustinātu šī svētā sajūta, kad viņš kādā dzidrā ritā varētu atrasties uz šādas svētītas virsotnes?

011,09 Cilvēks gan arī dziļumos var domāt ko svētu un lielu, bet tad viņam iet kā tādām, kas ar diezgan tukšu vēderu lasa grāmatā kādas labas maltītes aprakstu. Šādos apstākļos viņam patiesa maltīte būtu simtreiz mīļāka nekā simts vēl brīnišķīgāku maltīšu apraksti, no kurām viņš taču neko nevar atkost.

011,10 Tieši tāpat šādos augstumos iekšējā sajūta un uztvere ir tikpat daudz stiprāka un varenāka nekā tas, ko viņš sajūt savā kambarītī, cik stiprāka un varenāka ir patiesa maltīte, salīdzinot ar tās aprakstu. Jeb — kuram cilvēkam būs dzīvāka sajūta — vai tam, kas pie rokas tur dzīvu savu nākamo līgavu vai tam, kas to apskata, brīnišķīgi uzgleznotu vai aprakstītu? Noteikti, katrs tvers pie rokas dzīvo, bet uzgleznoto vai aprakstīto mierīgi atstās citam!

011,11 Tāpat ir arī te! Te ceļotājs viesmīlīgi atrod to, ko dziļumā ar lielām pūlēm un piespiešanos nav varējis atrast. Tādēļ visādā ziņā ir labi un derīgi nežēlot pūles un iespējami bieži uzkāpt kādos augstos kalnos. Ieguvums ir dubultīgs un bagāts — pirmkārt, tiek stiprināti visi dabīgie dzīvības gari, taču šī priekšrocība ir mazākā, lai gan viena uzkāpšana kalnā ir labāka par desmit aptiekām un tikpat daudz slaveniem ārstiem. Tomēr ļoti daudz lielāks ir ieguvums garam, jo tas no savas sākotnējās dzimtenes saņem ļoti lielu stiprinājumu.

011,12 Kas no jums, kas ir bijis kalnos, neatceras, ka starp augstajām virsotnēm ir jūties daudz mierīgāk, pašāvīgāk un mājīgāk nekā atrazdamies cilvēku pārpilnā pilsētā?

011,13 Kas tad rada tādu sajūtu?

011,14 Pajautā kalniem, un tūlīt tie caur šo pašu sajūtu tev teiks — tas, ko tava iekšējā sajūta tev vēl diezgan miglaini saka, ir pilnīga patiesība, jo šeit tu esi patiesām mājās, un, proti, tavu daudzo priekšteču lokā, kuri atbilstoša veidā te atrodas jau sen un ir ļoti svētlaimīgi!

011,15 Redziet, arī šo māca kalni! Bet ko vēl tie māca un sprediķo? Ieklausieties tikai kalnos! Tie zina pastāstīt vēl daudz ko!

011,16 Lai nākamo jums padarītu vieglāk uztveramu, Es gribu te jums dot vienu īsu stāstiņu par kalnu atgadjumiem.

011,17 Reiz dzīvoja kāds dievbijīgs vīrs. Viņš bija jau krietni gadus. Viņam bija jāiztur daudzi pārbaudījumi, starp kuriem vissmagākais bija tāds, ka viņam bija jāzaudē bez visjaunākās meitas, kura bija gandrīz jau divdesmit gadus veca, visi citi savi bērni kopā ar viņa visuzticīgāko sieviņu.

011,18 Tā nu viņš bija te viens pats ar savu meitiņu, apdzīvodams mazu mājiņu augsta kalna pakājē. Tai blakus bija tieši tik daudz zemes gabalu, ka tie spēja trūcīgi pabarot viņu ar meitiņu, jau krietni gadus kalponi un vecu kalpu.

011,19 Šis vīrs savas meitiņas sabiedrībā daudz lūdza Dievu, raudāja daudz par savējiem un bieži viņam bija stipras ilgas drīkstēt drīz viņiem sekot.

011,20 Kad reiz viņi kādas svētdienas vakarā kopā ar meitiņu bija lūguši un nopūtušies gandrīz pāri pusnaktij, un viņi abi kopā ar meitiņu tā lūdzot un nopūšoties bija iemiguši, meitiņa redzēja sapnī, it kā viņa kopā ar tēvu stāvētu uz visaugstākās virsotnes un, kad viņa priecīgi skatījās apkārt uz visām pusēm, viņa pēkšņi pamanīja, ka virsotnei tuvojas daudz mīlīgi baltu mākonīšu. Kad tie bija virsotnei labi pietuvojušies, viņa pamanīja, ka šie mākonīši bija pilnīgi cilvēciskas būtnes. Sākumā tās bija aizplīvurotas, bet tad plīvuri izgaisa un meitiņa ar veco tēvu svētlaimīgi tūlīt atpazīna šīs būtnes, un tās bija viņu aizgājušie mīļie. Māte tūlīt piesteidzās pie sava mīlotā laulātā drauga, apmiņoja un apskāva viņu. Vīrs, meitas tēvs, raudāja aiz pārāk liela prieka par šādu svētlaimīgu atkalredzēšanos. Tad māte devās pie meitas, skūpstīja viņu un teica –

011,21 mīļā meitiņa, tā kā jūs ar tēvu tagad te atrodaties, tā jums rītdien pēcpusdienā ir jābūt šeit, tad jūs redzēsiet un sajūtīsiet vēl vairāk kā tagad. Bet tādēļ jūs mājās nedrīkstat atstāt neizdarītu neko, ko prasa lietu kārtība.

011,22 Tieši pēc šiem vārdiem meitiņa pamodās un ar savu pamošanos pamodināja arī tēvu, un, tā kā viņš manīja jaunās dienas ausmu, tad pēc veca ieraduma viņš bija jau pilnīgi mundrs, piecēlās, apģērbās un tad modināja visus citus mājiniekus. Pēc šī darba viņš atkal iegāja savā istabiņā, kur atrada savu meitiņu jau apģērbtu un iegrimušu rīta lūgšanā.

011,23 Viņš svētīja savu meitiņu un noskūpstīja viņu, tad pats noietās ceļos un kopā ar viņu turpināja rīta lūgšanu. Kad abi bija gatavi, viņi piecēlās, meitiņa apskāva savu veco tēvu, paļāvīgi un sirsnīgi noskūpstīja, un tēvs ievēroja, ka meitiņa ir neparasti priecīgā un gaišā noskaņojumā. Tādēļ viņš jautāja — mīļā meitiņa, kā tas nākas, ka tu šodien esi tik priecīga un mundra?

011,24 Un meitiņa atbildēja — bet mīļo tētīt, vai tad tu šodien neko nesapņoji?

011,25 Tēvs atteica — man gan liekas, it kā es būtu ko sapņojis, tikai ko — to es nespēju atcerēties.

011,26 Nu meitiņa izstāstīja tēvam savu sapni, ko tas noklausījās ar lielu un acimredzamu sirds aizkustinājumu un pēc stāsta beigām sacīja — dzirdi, mana mīļā meitiņa, to, ko tu šonakt esi sapņojusi, mēs šodien izdarīsim īstenībā.

011,27 Tādēļ rīta agrumā tūlīt dosimies uz tuvējo baznīcu, tur no visas sirds piedalīsimies dievkalpojumā, tad atnāksim mājās un paēdisim brokastis un tad mūsu vecā kalpa pavadībā dosimies uz augsto kalnu. Ja mēs vienu stundu pirms pusdienas laika izejam, tad ap pulksten trijiem pēcpusdienā mēs mierīgi būsīm uz šī kalna brīnišķīgās virsotnes un tad Kunga vārdā varēsīm arī apskatīt, ko tur dara mūsu mājas lopi un divi gani un vai visi ir veseli un labā stāvoklī.

011,28 Kā sacīts, tā darīts! Ap pulksten trijiem mūsu mazā ģimenīte jau stāvēja pilnā augstumā. Tieši kā meitiņa bija redzējusi sapnī, tā tagad īstenībā virsotnei tuvojās tieši tādi paši mākonīši.

011,29 Kad mākonīši nāca arvien tuvāk, tos ieraudzīja arī tēvs, un līdz ar viņu arī vecais kalps. Un tad, kad mākoņi beidzot pilnīgi apņēma virsotni, tad tie pārveidojās par sapnī aprakstītajām būtnēm.

011,30 Kad tēvs šajās būtnēs atpazīna savējos un redzēja, ka tie tik mīloši apstājās ap viņu, ka viņš ne mazākajā mērā vairs nevarēja šaubīties par to, ka tie patiesi ir svētlaimīgie viņējie, tad viņš skaļi raudāja aiz laimes un pateicās Man no visdedzīgākās sirds par to, ka vēl šinī Zemes dzīvē Es viņam esmu dāvājis tik lielu svētlaimību.

011,31 Pēc šādas pateicības lūgšanas tika pilnīgi atvērta viņa iekšējā gara redze. Tad viņš ieraudzīja visu apkārtni apskaidrotu un pārvērstu par debešķīgu apvidu. Te viņš redzēja savējo brīnišķīgos mājokļus. No viena no tiem iznāca kāds vīrs, kuram bija liela pavadoņu svīta. Šis vīrs pienāca taisni pie mūsu vecā vīra un teica viņam –

011,32 redzi, Mans mīļais dēls, kur uz Zemes iet dzīvi un raibi, tur garā izskatās tukši un bez dzīvības. Bet, kur uz Zemes izskatās, ka nāvei te ir ievākta sava raža uz mūžību, tur garā ir jo dzīvāk un dzīvības pilnāk!

011,33 Redzi, augstajos kalnos neaug labība, te nav nekādu vīna kalnu, ne augļu koku, kā arī nekādu zeltkaļu darbnīcu, taču, ko te var sastapt garā, to tagad garā tu redzi caur Kunga Žēlastību atklātu tavām acīm.

011,34 Vēl īsu brīdi tu staigāsi pa šo Zemi ar savām miesīgajām pēdām, bet šajā laikā audz mīlestībā uz Kungu! Un redzi tur blakus manam mājoklim otru brīnišķīgu pili! Tas jau ir nolemts tev un tavējiem tad, kad tu atstāsi laicīgo un ieiesi brīvajā, mūžīgajā dzīvībā!

011,35 Pie šiem vārdiem mūsu vecais vīrs pazina, ka runātājs bija viņa zemeslaiku tēvs. Pēc šīs atpazīšanas svētlaimīgais redzējums pazuda. Mūsu ceļotāji no visa tā paturēja dzīvo, svētlaimīgo un stiprinošo sajūtu, slavēja un pateicās Man par šādas žēlastības dāvanu, un tad stiprinātā un gaišā noskaņojumā atgriezās savā šīs zemes dzimtenē.

011,36 Līdz šim skumīgais vīrs savu atlikušo dzīvi nodzīvoja īsti priecīgā garā, pilns pateicības un mīlestības uz Mani. Un, ja reizumis viņu arī pārņēma pārmērīga grūtsirdība, tad, ja vien spēki ļāva, viņš apmeklēja atkal mūsu pazīstamo virsotni. No turienes viņš atgriezās atkal no jauna stiprināts.

011,37 Redziet, arī šādus stāstus stāsta kalni. Ja arī ne katrs dzird to ar vārdiem, tad jo vairāk uztver to iečukstētu dvēseles sajūtās un caur to — arī gara mīlestībā.

011,38 Ja jūs, to zinādami, kāpjat kādā augstākā kalnā, un tur jūs apciemo šādas sajūtas, tad no tām jūs varat droši secināt un teikt — jā, tās ir patiesi dzimtenes sajūtas! Cik tās saldas un patīkamas un cik tām ir jābūt brīnišķīgām tiem, kas jau uz mūžību atrodas šajā klusajā Dzimtenē!

011,39 Jo jūs varat ticēt, ka šādas sajūtas nav tikai augstuma iedarbības rezultāts, bet to avots ir svētlaimīgie gari, kas atrodas ap jums, kas pirms jums ir nogājuši jums sataisīt paliekošu vietu tāpat kā Es esmu to darījis. Taču jums nav vienpusīgi jādomā — šādi gara mājokļi ir uz šī vai tā kalna. Tas, kas te ir pastāstīts, attiecas lielākoties uz visiem kalniem, uz kuriem laicīgo īpašumu robežstabi atrodas stipri tālu cits no cita.

011,40 Līdzīgas sajūtas jūs varat vēlēties uztvert arī uz nenozīmīgi augstiem pakalniem, bet dzīvas tās kļūst tikai tur, kur malkascirtēja cirvim vairs nav ko darīt.

011,41 Tātad arī šādas lietas stāsta, māca un sprediķo kalni. To mēs vēl skaidrāk uzzināsim priekšpēdējā vēstījumā, un te nu paliksim šoreiz!

12. KALNI KĀ DIEVIŠĶO ATKLĀSMJU VIETAS

012,01 Ko tad vēl sprediķo un māca kalni?

012,02 Arī to mēs dzirdēsim ar īsa un vienkārša stāsta palīdzību. Tad klausieties!

012,03 Reiz kādu dievbijīgu vīru jau ilgāku laiku mocīja doma, vai vēl šinī Zemes dzīvē nevarētu būt iespējams iegūt lielo žēlastību — Mani kaut tikai uz acumirkli drikstēt redzēt. Pie tam viņš izdomājās, ko visu tā dēļ viņš būtu ar mieru izdarīt.

012,04 Šādās domās viņš maldījās ilgi kā mednieks ap biezu mežu, kas nevar atrast vietu, kur tajā ieiet un nezina, kur atrodas medījums. Viņš meklēja arī celiņus, bet ar krūmāju biezi apaugušās vietās tādus ir grūti atrast.

012,05 Mūsu vecais dievbijīgais vīrs sevī jau bija nodomājis, ka Zemes dzīvē cilvēks nav tādas žēlastības cienīgs un tādēļ viņam diez vai izdosies sasniegt to, pēc kā viņš ilgojās.

012,06 Bet no otras puses viņa vēlēšanās bija pārāk spēcīga, lai tā spētu paklausīt šādiem iebildumiem.

012,07 Tādēļ pēc ilgas pārdomāšanas viņš izlēma blakus esošajā diezgan augstajā kalnā sev uzmeklēt kādu vietīņu un uz turieni iet, cik vien bieži laiks un citi apstākļi atļauj, lai ilgstoši koncentrētos Dieva lūgšanā.

012,08 Lai izvēlēto vietu varētu viegli atrast, viņš tajā uzcēla krustu. Kad šis darbs bija padarīts, viņš Man svinīgi apsoliņa, ka šeit viņš nebeigs ātrāk lūgt un nopūsties, pirms Es viņu nesadzirdēšu. Jā, viņš pat teica, ka viņš vai nu miršot vai arī ieraudzīšot Mani vaigā un nekustēšot no šīs vietas nekur, pirms Es nebūšot viņam parādījies.

012,09 Kā viņš bija izlēmis un sagatavojies, tā arī darīja!

012,10 Ap trīs gadus mūsu vīrs pastāvīgi devās uz šo vietu, tiklīdz apstākļi atļāva un bieži te uz visdedzīgāko lūdza stundām ilgi, lai Es saklausītu viņa lūgumu. Un tikko viņš atkal te atradās, no visām pusēm plaši un tālu viņu apstāja tūkstošiem neredzamu dievbijīgu garu. Pēc Manas gribas viņi to stipri-

nāja tik ļoti, ka pēc pusotra gada viņš jau varēja pilnīgi lietot gara redzi, un tādēļ viņš pavisam vienkārši tepat varēja aprunāties ar daudziem radniecīgiem gariem par to, kas viņam bija tik ārkārtīgi svarīgi.

^{012,11} Labie gari gan vienbalsīgi viņu pamācīja, ka viņa pasākums patiesībā, Dievam tikamā nozīmē izskatoties mazliet muļķīgs, un viņi piebilda vēl arī, ka jau tas esot ļoti liela žēlastība, ka Es esot atvēris viņa gara acis un tādēļ viņš pastāvīgi varot redzēt un aprunāties ar saviem garīgajiem brāļiem par visu, kas ir un kas vēl nāks pār Zemi. Taču šāda laba pamācība no garu puses viņa gadījumā nenesa nekādus sevišķus augļus, jo viņš tiem vienmēr atbildēja — mīļie brāļi un mani un mana Kunga tīrie, mīļie draugi! Reizi un par visām reizēm es varu jums pateikt tikai to, ko esmu jums jau vairākas reizes teicis, un tas ir, kā jūs jau zināt —

^{012,12} ja es tikai drikstētu vienreiz Viņu redzēt un būt pie Viņa, tad man visa pasaule un Debesis būtu viena graša vērtas! Un tā jūs varat runāt, ko jūs gribat, mūžam jūs nenovirzīsiet mani no manas apņemšanās izpildes, jo es gribu un man Viņš ir jāredz, jo Viņu vienīgo es mīlu pāri visam! Tikai Viņš viens man ir viss, viss pārējais man ir nekas!

^{012,13} Cik bieži vien labie gari dzirdēja mūsu vīra šādu runu, tik viņi sita sev pie krūtīm un slavēja tādu mīlestību uz Kungu. Un tā viņu darbs bija veltīgs. Kad viņi sāka to manīt, tie sāka kādu laiku turēties no šīs vietas tik tālu, ka viņš apkārtņē vairs nevarēja nevienu redzēt un tādēļ redzēja tikai to, ko rādīja miesas acis.

^{012,14} Tādēļ viņš sāka domāt, ka tāda viņa prasība laikam tomēr var būt grēcīga, ja jau gari tādēļ viņu ir pametuši. Un viņš veselu dienu domāja šurpu un turpu, ko darīt tālāk. Vai vajadzētu sekot garu pamācībai vai palikt uzticīgam tam, uz ko viņu tik ļoti dzen viņa jūtas.

^{012,15} Beidzot tomēr jūtas uzvarēja visus garus, jo viņš teica pie sevis — lai notiek kas notikdams! To, ka Dieva priekšā es esmu grēcinieks, to man uzrāda mana paša miesa, jo — ja es nebūtu grēcinieks, tad man arī nebūtu šī grēcīgā nāves liecinieka ap mani, bet, kamēr es nēsāju šo miesu, es esmu grēcinieks. Bet ko grēcinieks var padarīt, ja tā miesā gars iedegas karstās ilgās redzēt To, kas viņu ir radījis mūžīgajai dzīvībai?! Un tā es gribu palikt uzticīgs savai pirmajai apņemībai, lai nāk, kas nākdams! Manai mīlestībai uz Dievu nav jānovājinās, drīzāk es gribu mīlēt līdz nāvei, nekā no tās novirzīties kaut pat matiņu!

^{012,16} Pēc šādas apņemšanās vecais vīrs itin rosīgi atkal devās uz savu vietniņu un lūdza vēl dedzīgāk nekā agrāk.

^{012,17} Kad šādās lūgšanās bija pagājuši gandrīz trīs gadi, pie mūsu vīra lūgšanas laikā pienāca kāds cits vīrs, kas izskatījās itin labi, tikai bija diezgan nabadzīgs, un uzsāka ar mūsu dievlūdžēju sekojošu sarunu:

^{012,18} Mīļais vīrs, ko tu te dari tādā augstumā? Un dievlūdžējs atbildēja — labais draugs, tu jau redzi — es lūdzu Dievu! Svešais atkal teica — vai tad tu nezini, ka Kungu cienīgi pielūdzu tikai dievnamos, bet tu, izskatās, izvairies no tiem un sarīko visu savu dievkalpojumu tikai uz šī kalna? Uz to mūsu lūdžējs atbildēja — Mīļais draugs, tad gan ir pareizi, tomēr, neskatoties uz visu, kad laiks šai vietai ir nelabvēlīgs, es eju arī uz dievnamu. Bet man tev ir atklāti jāatzīst, ka nekad vēl es dievnamā lūdzot neesmu spējis ieiet patiesā pacilātībā, bet šeit uz šī, kā man izskatās, pavisam īpaši svētā kalna gan! Man vēl atklāti ir arī jāatzīst — kad te es visapkārt redzu šo mīlo zālīti, skaistos mežus, ar kuriem šī kalna pakāje tik bagātīgi ir izgreznota, un sev pāri tālās, brīvās debesis, tad mana iekšējā sajūta man saka — redzi, šie lielā Dieva tempļa greznojumi ir noteikti tuvāki Viņa visvarenajai rokai nekā tie kokgriezumi, ar kuriem ir izgreznots mūra dievnamš. Pēc šādām domām es atkal esmu pilnīgi savā elementā un tik dodos uz savu augstieni un te lūdzu Dievu no savas sirds dziļākajiem pamatiem.

^{012,19} Uz šo svešais teica — Mans mīļais draugs, šajā punktā Es tev piekrītu pilnīgi. Tikai Es vēl gribētu no tevis dzirdēt, kāds bija dziļākais iemesls tam, ka tu esi izvēlējies tieši šo vietu lūgšanām?

^{012,20} Šis jautājums mazliet iztrūcināja lūdžēju, taču viņš drīz apdomājās un atbildēja svešajam — redzi, mans mīļais draugs, daži cilvēki lūdz sev veselību, daži mantu, viens lūdz vienu, otrs — kaut ko citu, tikai es nelūdzu neko no tā. Man svarīgs ir tikai viens, un tas ir Kungs, mans Dievs. Viņu es gribētu tikai vienu reizīti redzēt savā Zemes dzīvē, jo es labi zinu, ka šī dzīve nav paredzēta, lai Viņu drikstētu redzēt vairākas reizes. Ja es to sasniegšu, tad es būšu sasniedzis vairāk nekā man spētu sniegt Zeme un Debesis! Tādēļ arī es gribētu drīzāk mirt, nekā kaut par mata tiesu atkāpties no šīs manas apņemšanās. Ja es to būšu sasniedzis, tad es gribēšu Dievu slavēt un Viņam pateikties visu atlikušo mūžu!

^{012,21} Pēc šiem vārdiem Svešais vaicāja tālāk — kā tu sev iztēlojies Dievu? Jo varētu taču gadīties, ka

Viņš atnāktu pie tevis, parādītos tev un runātu ar tevi vienā vai otrā veidolā, bet, ja tu Viņu nepazītu, tad visa tava lūgšana būtu veltīga, lai arī Dievs, tavs Kungs tevi būtu itin labi sadzirdējis!

012,22 Pie šī jautājums mūsu lūdzējs iztrūkās vēl vairāk un beidzot teica Svešajam — mans mīlais draugs, te tu man patiešām esi pateicis kaut ko ļoti svarīgu, jo redzi, par šo jautājumu es vēl nekad neesmu padomājis un man tev ir jāatzīst, ka es to nevaru stādīties priekšā nekā! Mans priekšstats par Dieva Būtību ir tik izplūdis, ka līdz pat šai stundai es nezinu, vai eksistē tāds Dievs, kas aptuveni izskatās kā liels Cilvēks, vai arī Viņš sastāv no trīs cilvēkiem, kuriem tomēr vajadzētu izskatīties tā, it kā tiem būtu viena kopēja miesa. Vai Dieva Būtība ir Bezgalīgā Gaisma, kurā peld un darbojas šīs trīs Dievišķās Personas? Tātad isumā, mīlais draugs, uz to es tev tiešām nevaru dot nekādu lietojamu atbildi. Redzi, tieši šī nedrošība arī bija patiesais pamats, kādēļ es uz šī kalna esmu izvēlējis šo vietu, jo man tev atklāti ir jāatzīst, ka es gribētu labāk nebūt, nekā būt tā, ka nespēju nonākt līdz drošai zināšanai par to, kāds izskatās Tas, kuru es milu pāri visam!

012,23 Te Svešais atbildēja mūsu lūdzējam un jautāja — vai tu nekad neesi lasījis, ko reiz Kristus par sevi teica tad, kad apustuļi viņam prasīja, lai Viņš tiem parādot Tēvu? Redzi, vai tur nebija tā — Es un Tēvs esam viens! Kas redz Mani, tas redz arī Tēvu, jo Tēvs ir Mani un Es esmu Tēvā?!

012,24 Pie šiem vārdiem mūsu lūdzējs satrūkās varenī, jo pēkšņi viņš atcerējās divus uz Emmaus ceļojušos mācekļus, un tādēļ mazliet bailīgi viņš jautāja Svešajam — mīlais draugs, saki man, vai tu neesi kāds eremīts vai cits dievbijīgs un Svētajos Rakstos labi izglītoti cilvēks, jo šādus vārdus nerunā neviens parasts cilvēks!

012,25 Uz šo jautājumu Svešais mūsu lūdzējam neatbildēja vairs neko, tikai satvēra viņu aiz rokas un, paceldams viņu no zemes, uzveda kalna pilnā augstumā. Tikai te Viņš atkal uzrunāja mūsu lūdzēju — brāli, redzi, Tas, par kuru tu trīs gadus esi lūdzis, tagad stāv tavā priekšā. Redzi, tikai Es viens pats esmu Debesu un Zemes Dievs, un bez Manis nav neviena cita!

012,26 Paliec Man uzticīgs savā sirdī, ja arī turpmāk tā Mani savā dzīvē vairs neredzēsi! Taču tā, kā tu tagad dzirdi Manu saldo Tēva balsi, tā tu dzirdēsi to vienmēr, gan šajā kalnā, gan visur, kur tu atradīsies Manā Vārdā!

012,27 Tā tu esi atradis Dzīvību un tā tev netiks vairs atņemta nekad. Patiesi, Es tev saku — tava dvēsele negaršos nāvi nekad mūži9gi! Āmen.

012,28 Pēc šiem Vārdiem Augstais Svešinieks pazuda, un mūsu dievlūdzējs raudāja, slavēja un godināja Kungu visu cauru nakti un turpmāk apmeklēja šo kalnu vēl cītīgāk nekā agrāk.

012,29 Redziet, arī šādus patiesus faktus jums stāsta kalni. Tādēļ arī jūs labprāt kāpiet kalnos vai vismaz garā, kas nozīmē — tīrā prātā, lūdziet Mani kalnos, tad arī jums var atgadīties tas, kas notika mūsu dievbijīgajam dievlūdzējam.

012,30 Ko kalni vēl māca, sprediķo un stāsta, to mēs dzirdēsim pēdējā vēstījumā, bet šodien paliksim šeit.

13. KALNI KĀ MŪSU IEKŠIENES SPOGULIS

013,01 Ko tad vēl māca un sprediķo kalni?

013,02 Vēl kalni runā tādus vārdus tiem, kas viņus apskata, no kuriem katrs kaut cik garā pamodināts cilvēks viegli var saprast, kāds ir viņa dvēseles un prāta stāvoklis.

013,03 Tādēļ kalni ir patiesi garīgi spogulis tiem, kas tajos grib apskatīt sevi.

013,04 Kā tas var būt?

013,05 Reizēm jūs būsiet ievērojuši, ka garā pamodinātākiem cilvēkiem katra dabas parādība kaut ko nozīmē, un to jūs būsiet dzirdējuši tieši attiecībā uz nostāstiem par dažiem kalniem.

013,06 Tādam garīgi pamodinātākam cilvēkam pietiek uzmet tuvējam kalnam tikai ātru skatu un viņš jau ievēro, kā tas ir apgaismots, vai tas ir pilnīgi tīrs vai ap to tinas zilgana dūmaka un kuras kalna daļas tieši ir vairāk vai mazāk dūmakas skartas, vai varbūt kaut kur ir redzama pat migla — vai nu pie tā pamatnes, vidusdaļā vai arī uz virsotnes, vai varbūt virs virsotnes atrodas mākoņi un kāda veida un rakstura tie ir.

013,07 Tad šim novērotājam nepaslidēs garām, kādas sajūtas viņu ir pārņēmušas, uzlūkojot tuvumā esošo kalnu — vai tās ir bijušas patīkamas jebšu ir viņam uzdzinušas grūtsirdību, vai varbūt viņam pat ir radusies spēcīga vēlēšanās iespējami drīz uzkāpt tanī kalnā, jeb varbūt viņš sevī ir pamanījis šai sa-

jūtai tieši pretēju atziņu, kas varētu izpausties kā uzkāpšanas neiespējamības sajūta. Vai arī, tas gan jau attiecas uz pamodinātākām sajūtām, ieraugot kalnu, viņš ir sajutis mundru rīta svaigumu, vai — lai gan arī gaišu, taču nogurdinošāku pusdienas sajūtu vai miegainu vakara sajūtu vai arī tukšu, trulu pusnakts sajūtu un arī to, cik ilgi šīs sajūtas viņā ir uzturējušās.

013,08 Redziet, ir uzmanīgi jāievēro visi šeit uzrādītie punkti, jo visas šīs parādības un sajūtas uz vis-smalkāko atbilst cilvēka tā brīža iekšējam stāvoklim. Tikai ir jāievēro, ka sajūtām ir pilnīgi jāsakrīt ar parādībām, jo parādības pašas par sevi vēl nedod nekādu vērā ņemamu liecību. Tikai, ja jūsu sajūtas harmonē ar tām, tad kalns ziņo viņam precīzi, kā ar viņu ir.

013,09 Tā piemēram, ja kāds no rīta izietu un ieraudzītu pavisam tīru kalnu, bet tas nekādi nepaceltu viņa noskaņojumu, tikai pildītu to ar apslēptu baiļu sajūtu, tad parādība būtu disharmoniska ar sajūtu, bet kalns, neskatoties uz to, paliktu viņam uzticams spogulis. Bet kādā veidā?

013,10 Redziet, tikko kalna garīgā tīrība atstumj kāda sajūtas, tad kalns savam apskatītājam saka — ar cik netīru dvēseli tu mani skati! Tādēļ tīries, lai tu tiktu pacelts pār pasaulīgo tevī tāpat, kā es slienos ārā no dziļumu dūņām, kurās mīt tikai nožēlojami tārpi, vardes, bruņurupuči un čūskas!

013,11 Šajā gadījumā skatītājs kalna spoguli redz savu attēlu, kādam tam vajadzētu būt, bet kāds viņš nav.

013,12 Cits neharmoniska gadījums būtu tad, ja cilvēks izietu ārā no rīta vai kādā citā diennakts laikā, ieraudzītu pavisam apmākušos kalnu, bet viņam būtu pavisam rīta svaiga un priecīga sajūta. Ko tad šis skatītājs varētu sadzirdēt no šī mākoņainā kalna?

013,13 Šinī gadījumā mēs gribam, lai kalns pats mums pasaka dažus vārdus, kas varētu skanēt šādi — uzlūko mani, tu priecīgais ceļniek tavu sajūtu skaidrajā rītā! Pirms tu mani uzlūkoji, tu bijī bēdīgs un drūms. Smacējoša nakts draudēja tevi apīt, un tā kā tagad manu būtību apņem smagi, piebrieduši mākoņi, tā bija pirms tam ar tevi arī. Tu nezināji, ko tie izperinās pār tevi. Drīz pār tevi nāca spēcīgas vētras brāzmas un no tavu mākoņu masas tev trāpīja dažs labs zibens. Bet tu nekriti izmisumā, es biju tavai dvēselei paraugs un tu stāvēji kā es, kā augsta klints, pārbaudījumā nenobijusies tam pretodamās. Redzi, drīz vētras, kas draudēja tevi iznīcināt, pārvērtās par glābēju eņģeli un atbrīvoja tevi no lielā tavas nakts sloga. Tā, mazais draugs tur lejā, ielejā, kas tagad mani apskati priecīgā noskaņā, es tagad esmu apraksts mākoņu naktī un ap manu pieri plosās vētras tā, it kā tās gribētu mani iznīcināt — apskati labi šo ainu, jo tu vari palikt pastāvīgā tavu sajūtu rītausmā tikai tad, ja tu sevī bieži apskatīsi šo attēlu, kā reiz tevī ir bijis, kad tu līdzinājies man šinī stāvoklī.

013,14 Redzi, šī vētra mani neiznīcinās, un drīz tu mani ieraudzīsi tev līdzīgu. Svētīts tu būsi, ja arī manā tīrajā stāvoklī tu spēsi mani uzlūkot ar šo pašu priecīgo sajūtu, ar kādu tu mani uzlūko tagad, jo es tev rādu, kāds tu reiz esi bijis!

013,15 Redziet, kādu labu un derīgu mācību tāds mākoņos ietinies kalns sniedz tīrai dvēselei, vadīdams to uz patieso pazemību, un skatītājs tad var sev pats teikt — ak, kalns, cik bieži jau tu esi bijis tik mākoņains, un cik bieži atkal tīrs! Ļauj man tādēļ vienmēr atcerēties, ka arī attīrīta dvēsele, kamēr tā ir brīva, katru brīdi var atkal tikt satīta mākoņos tā kā tu tagad! Taču, lai tas pēc iespējas varētu izpalikt, tad tavš mākoņainais stāvoklis lai man vienmēr atgādina un uzreiz ar pērkona balsi sauc — redzi, cik bēdīgi ir atkal ieslīgt aizgājušajā naktī un cik smagi ir nest šādus mākoņus, kas ir pildīti ar neskaitāmiem zibeņiem, kas nejautā, kur mums būtu jāiesper, bet sper visur, kur tikai pagadās un sašķaida un izposta visu, ko satiek.

013,16 Redziet, tie ir divi neharmonisku attiecību starp parādībām un sajūtām kulminācijas punkti.

013,17 Tad starp šiem diviem ekstrēmiem var būt vesela rinda šādu attiecību vairāk vai mazāk neharmonisku veidu, bet zinot šos divus, var viegli atpazīt visu citus, jo tie nesniedzas pār visu, bet tikai pār atsevišķām daļām.

013,18 Visgrūtākais ir novērtēt visu parādību kopumā, bet tas mums ir jau izskaidrots. Bet pēc tam atsevišķo ir viegli pazīt līdzīgi kā, zinot vispārējo aprēķinu formulu, viegli var aprēķināt katru atsevišķo gadījumu.

013,19 Kas attiecas uz harmoniskajām parādībām, tad tām nav nepieciešams nekāds skaidrojums. Jo tur, kur priecīgs prāts ierauga skaidru kalnu, tur kļūst vēl priecīgāk un rodas vēlēšanās tikt tīrajā augstumā. Bet, kur drūms prāts ierauga briesmīgi apmākušos kalnu, tur kļūst vēl drūmāks un garā jau slepeni izsaucas — kalns, kriti man virsū un aplāj pavisam manu briesmīgo nakti! Šāds cilvēks noteikti neilgojas pēc šāda kalna augstumiem.

013,20 Bet, ja ārā iziet cilvēks priecīgā jutoņā un apmācies kalns viņu pārskatīšanu, tad tādu pārskatīšanu nevar uztvert nekā citādi kā sava personīgā iekšējā stāvokļa atmodināšanu, tātad šāds cilvēks iekšēji slepenībā vēl atrodas drūmā naktī, jeb arī kalns viņam uzrāda, kas viņā vēl slēpjas.

013,21 Tie ir harmonisko attiecību universālie momenti, pēc kuriem var noteikt un pazīt katru atsevišķu nenozīmīgāku gadījumu.

013,22 Tas, ka pie augstajiem kalniem, un jo sevišķi pie glečiem, kāds ir mūsu Groslokneris, dabīgā veidā visas šīs lietas var novērot daudz noteiktāk kā pie citiem, zemākiem kalniem, ir saprotams pats par sevi, ja kāds tikai papūlas padomāt, ka kalna uzdevumi kļūst arvien plašāki, jo augstāk tas paceļ savu virsotni pār Zemes parastajiem mantkārības dziļumiem.

013,23 Tālāk — to, ka kalni kļūst nozīmīgāki tikai savās tīrākajās ganībās, var saprast no visa jau pateiktā, jo kalni kļūst garīgāki, tiem kļūstot tīrākiem. Un jo tie ir garīgāki, jo tie spēcīgāk iedarbojas uz cilvēka sajūtām un prātu un augstākie iedarbojas spēcīgāk nekā zemākie.

013,24 Un, ja jūs vēl noteiktāk gribat redzēt, kurā reģionā un kuri kalni ir tie visiedarbīgākie, tad pietiek, ja jūs uzmanīgi aplūkosiet Mana kalpa visai izdevušos kalnu zīmējumu. Tur viszemāk jūs ieraudzīsiet tos punktus, kuros kalni jau sāk kļūt iedarbīgi un arī to, kuri kalni visstiprāk iedarbojas.

013,25 Ja jūs tādas lietas gribat atpazīt, tad pēc uzmanīgas kādas attēla daļas aplūkošanas jautājat sev pašai, kādas sajūtas jums šī aplūkošana ir izsaukusi, un drīz jūs sapratīsiet, kur atrodas vislielākā iedarbība. Jo attēls atbilst objektam, kuru tas atspoguļo, un garā to var atdzīvināt gandrīz līdz pilnīgai īstenībai; tikai, dabiski, attēls ir jāapskata ar sevišķi lielu uzmanību, lai apskatīšanas procesā tas sajūtās kļūtu īstenība. Ja kādam to izdodas uztvert, tad viņš no šādas apskates var gūt vienu otru derīgu pamācību.

013,26 Tas, ka dabiski, patiesā kalna daba ir daudz iedarbīgāka pat, tam uzmetot tikai īsu mirkli, ir pats par sevi saprotams un neprasa tālākas izskaidrošanas, un katru pašu pamāca šāda pieredze. Un tā nu mēs būtu apskatījuši Groslokneru visās tā daļās un iedarbībās, un, kas te ir aprakstīts par Groslokneru, tas pilnīgi līdzīgi attiecas arī uz jebkuriem citiem kalniem, kas arī katram ir saprotams.

013,27 Bet galvenokārt ar šeit dotajiem kalniem ir jāsaprot cilvēka sirdī esošie atbilstošie kalni, kuri ir jāsalīdzina ar šeit aprakstītajiem īstajiem, lai arī sirdī varētu norīt tāda derīgā tālīedarbība, kāda ir aprakstīta un šai stāstā par tagad jums jau pazīstamo kalnu un kāda turpinās tālāk pastāvīgi.

013,28 Ievērojiet visu šo labi, pārbaudiet sevi pēc tā un dariet tā, tad arī pār jums tiks izlieta patiesā iekšējā kalnu svētība tā kā kalni pastāvīgi izlej savu jums zināmo svētību pār apkārtējo zemi, un tas ir patiesi, pareizi un uzticami. Tāpat kā es ļoti labprāt uzturējos kalnos un tur pabaroju tik daudzus izsalkušos ar dažām maizēm un uz kalna parādījos apskaidrots un no kalna pacēlos uz savu Valstību, — tāpat Es tagad rādu jums visu šo par kalniem un ar to atveru jums lielos Vārtus uz Mūžīgās Dzīvības Valstību.

013,29 Atcerieties, ka Es, kalnu pacēlējs un Radītājs, ne velti tik labprāt uzturējos kalnos un ne bez lielas, dzīvas nozīmes pēdējo reizi lūdzos uz kalna! Tādēļ sekojiet Man visā, tad jums būs grūti paiet garām Mērķim, kas esmu Es pats.

013,30 To saku jums Es, ka reiz no kalna esmu izdalījis Debesis. Arī šī ir daļa no Debesīm. Ņemiet to pretī no Manis kā lielu Svētību un kļūstiet dzīvi garā mūžīgi! Āmen.

* * *